

De
EIGENZINNIGE
JUFFROUW
Ellison

CAROLYN MILLER

Carolyn Miller

De eigenzinnige juffrouw Ellison

Roman

Vertaald door Jaap Slingerland

KOK

Nederlandse vertaling © Uitgeverij Kok – Utrecht, 2018
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht
www.kok.nl
www.puurvandaag.nl

© 2018 Carolyn Miller
Originally published in the USA under the title *The Elusive Miss Ellison* by Kregel Publications, Grand Rapids, Michigan. Translated and printed by permission. All rights reserved.

Vertaling Jaap Slingerland
Omslagontwerp Mark Hesseling
Omslagbeeld Richard Jenkins Photography
Opmaak binnenwerk Stampwerk, Nijkerk
ISBN 978 90 297 2812 6
ISBN e-book 978 90 297 2813 3
NUR 342

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

St. Hampton Heath
Gloucestershire, Engeland
Juni 1813

‘Lievie toch! Wat ben jij nu weer aan het doen?’

Lavinia Ellison legde haar bloemenschepje weg, veegde de zweetdruppels van haar voorhoofd en keek glimlachend omhoog naar haar vriendin. ‘Goeiemorgen, Sophy.’

‘O, eh, ja, jij ook goeiemorgen.’ Er verschenen rimpels op de neus van Sophia Milton doordat ze ingespannen stond te turen naar het werk dat uit Lavinia’s handen was voortgekomen: een hoge hoop gewied onkruid. ‘Waarom doet Albert dat niet? Het is toch zijn verantwoordelijkheid om de tuin te verzorgen? Ik kan je zeggen dat mama het nooit zou toestaan als ik zoiets deed, en al helemaal niet zonder hoed...’

‘Albert is voor onze oude koe aan het zorgen. Die is de laatste tijd nogal vaak ziek.’ Ze ontweek de vraag over toestemming. Voor zo’n onbelangrijke kwestie ging ze papa’s voorbereidingen op zijn preek niet onderbreken, en tante Patience’ zondagsschool ook niet.

‘O. Wat vervelend voor jullie.’

Lavinia knikte, terwijl ze het vuil van haar rokken klopte. Dat het jammer genoeg steeds slechter ging met Sally was niet alleen vervelend voor hun eigen huishouden, maar ook voor de arme gezinnen in het dorp die de zegeningen genoten van haar superieure melkproductie. God zou echter vast voorzien. En zo niet, dan zou Lavinia wel een andere manier vinden. Ze zette de stekende ongerustheid van zich af, leidde Sophy naar binnen, ruimde snel de ochtendkamer op en bood haar gast daarna een zitplaats aan. Ze pakte haar borduurwerk erbij. ‘Vertel eens, wat brengt jou hier naartoe, op deze schitterende zonnige dag?’

‘O, Livvie! Je raadt nooit wie er morgenavond komt!’

Ze moest glimlachen om de grote blauwe ogen van haar vriendin, maar hield zich in. De sterke gevoelens van Sophia Milton waren berucht. ‘Ik vrees dat je daar gelijk in hebt. Vertel het maar.’

‘Vader heeft gezegd dat de nieuwe graaf de uitnodiging voor onze soiree heeft aanvaard!’

De nieuwe graaf. Lavinia’s borstkas verstrakte.

Sophia zuchtte. ‘Ik zag hem gisteren door het raam toen hij op visite kwam bij papa. Hij is verschrikkelijk knap. Zo lang, en dat donkere haar...’

Ja, maar een knap uiterlijk was niets waard als het niet werd gegeven door een goed karakter en goede daden. Ze onderdrukte haar liefdeloze gedachte, knikte beleefd en vestigde haar aandacht weer op haar altijd frustrerende naaldpunt, terwijl haar gast doorging met het opsommen van zijn charmes. Lavinia begreep niet waarom tante Patience erop stond dat ze moest kunnen borduren. De lijst met eisen die gesteld werden aan jongedames was belachelijk lang, vooral omdat jonge mannen bij lange na niet aan zo veel vereisten moesten voldoen.

Toen Sophia eindelijk even stopte om adem te halen, mompelde Lavinia: ‘Je moeder zal vast heel blij zijn.’

‘O ja! En papa ook.’

Natuurlijk was de jonkheer er blij mee. De op een na grootste grondbezitter binnen het district had een vrouw met maatschappelijke ambities die hun aanzienlijke inkomen nog eens ver overstegen. Zo’n onderscheiding ontvangen, zou haar tot zeer veel tevredenheid stemmen. Ze fronste vanwege de minuscule fout die ze gemaakt had in haar stiksel. Waarom kon handwerken niet gewoon makkelijk en leuk zijn, zoals muziek? Ze weerstond een zucht en wierp een blik omhoog.

De glimlach van Sophia was verflauwd. ‘Maar moeder heeft gehoord dat hij wel een beetje van flirten houdt, dus we moeten op onze hoede zijn.’

‘Ik denk dat ik nauwelijks op mijn hoede hoeft te zijn. Ik zou denken dat het mooiste meisje in Gloucestershire zich meer zorgen moet maken over de aandacht die ze trekt.’ Lavinia keek zonder jaloerse

gevoelens naar de kunstig gestileerde blonde lokken van haar gast, haar karmozijnrode wangen en haar frisse, nieuwe japon, met daarop geborduurde blauwe bloemen. Lady Milton had haar tekortkomingen, maar daar hoorde niet bij dat ze haar dochter nadelig kleeedde.

‘Livvie, je lijkt niet al te enthousiast.’

‘Je zou inmiddels toch moeten weten dat ik niet zo graag opgewonden ben over iemand die ik nog nooit heb ontmoet. Maar na mijn ontmoeting met hem, als hij tenminste inderdaad echt zijn opwachting maakt, zal ik voor je doen wat ik kan om enthousiast te lijken. Is dat genoeg?’

Sophia lachte. ‘Moet je altijd zulke nonsens verkondigen?’

‘Ik ben bang van wel, al was het maar als tegenwicht bij al die prozaïsche gesprekken.’

Het gezicht van het jongere meisje betrok. ‘O nee!’

‘Wat is er?’

‘We weten nu dat de graaf erbij zal zijn. Maar wat moet ik aan?’

Al snel haastte Sophia zich opgewekt en met fladderende jurk het huis uit en liet ze Lavinia achter, die het raam opende, de heerlijke geur van de laatbloeiende seringen opsnoof, en daarna haar borduurwerk verruilde voor haar schetsboek. Terwijl ze de glorieuze regenboog van viooltjes schetste, die als een waterval omlaag bungelde vanaf de rotsmuur om de tuin, dacht ze aan de graaf van Hawkesbury die ze ooit had gekend.

Lord Robert was al even vriendelijk geweest als haar eigen vader: edelmoedig, vol belangstelling voor zijn naasten en strevend naar het welzijn van zijn huurders en van het nabijgelegen dorpje St. Hampton Heath. Een waarlijk goed mens. Maar zijn dood, twee jaar geleden, had een aaneenschakeling van familietragedies ingeluid. Zijn jongere broer George was binnen zes maanden na het erven van de titel overleden aan de griep. Minder dan een jaar later was George’ jongste zoon betrokken geraakt bij zware gevechten in de Spaanse Onafhankelijkheidsoorlog en was George’ oudste zoon James om het leven gekomen bij een jachtongeval. Ze balde haar vuisten. Ze kon niet eens dóén alsof ze zijn dood betreurde.

Een wolk van beige en witte vacht sprong door het openstaande

raam. Mickey blafte en sprong op haar schoot, alsof hij haar onrust aanvoelde. Ze gaf hem een stevige knuffel, terwijl haar penselen van haar schoot rolden. Misschien was het enthousiasme van Sophia en haar ouders over de nieuwste toevoeging aan het district toch wel terecht. Hampton Hall zag er alweer een tijdje licht verwaarloosd uit, met dank aan de niet bepaald grandioze inspanningen van de baljuw. En doordat de familie al langere tijd afwezig was, werden de kleine dingen waar Lord Robert vroeger altijd oog voor had, zoals dakreparaties van arbeidershuisjes en het laten bezorgen van manden aan arme gezinnen met Kerst – gunsten die een grote betekenis hadden in de levens van hen die het minder hadden getroffen – nu gemist.

‘Als de nieuwe graaf zijn plichten vervult, zou hij toch nog weleens een zegen kunnen blijken, Mickey.’

Het hondje blafte instemmend, wurmde zich los en nam een sprong door het open raam, naar de met elkaar verstrengelde struiken van de verderop gelegen rozentuin. Met het snoeien van de wirwar aan struiken zou ze later vanmiddag wel weer verdergaan, wanneer papa en tante Patience sowieso niet thuis zouden zijn en dus geen bezwaar konden maken.

Ze vestigde haar aandacht weer op haar schetsboek en deed haar best om het purperen hart van een viooltje vast te leggen, totdat het geruis van rokken de komst van haar tante aankondigde. ‘Heb ik nu goed gehoord dat die kleine Sophia een Hawkesbury hoopt te strikken?’

‘Ik geloof niet dat Sophy haar zinnen daarop gezet heeft, al kan ik dat niet zeggen over Lady Milton.’

Een waarderende twinkeling lichtte op in de diepblauwe ogen van haar tante. In de afgelopen veertien jaar had Lavinia veel geleerd van deze onafhankelijke, intelligente vrouw, maar soms vond ze het nog steeds moeilijk te geloven dat Patience West de zus van mama was. Mama had haar naam ‘Grace’ waargemaakt. Alles aan haar was gracieus geweest, van haar muzikale stem tot haar verfijnde manieren en haar bewogenheid om anderen. De tegenstelling tussen het directe, praktische gedrag van Patience en dat van mama was even sterk als het contrast tussen haar donkere haar en het blonde van mama, en van Lavinia.

‘Wat die vrouw zou moeten doen is haar dochters nuttige vaardigheden en kennis bijbrengen, in plaats van hun hoofden te vullen met frivoliteiten en holle dromen.’ Tante Patience streek haar jurk glad, die stemmig grijs was – net als die van Lavinia.

Lavinia gebaarde naar de weggelegde borduurmaald. ‘Dit soort uiterst nuttige vaardigheden?’

Een zuinige glimlach ontsnapte aan de lippen van haar tante. ‘Lief meisje van me, op een dag, en dat zal niet lang meer duren, zul je beseffen dat niet iedere daad die de moeite waard is, even aangenaam is als het schrijven van brieven aan *The Times*.’

De woorden herinnerden Lavinia aan haar pogingen om in de afgelopen week twee arme huurdersgezinnen op te beuren. Pogingen die veel meer waard waren dan haar borduurmaalden, en verre van aangenaam: de zure stank van misselijkheid, slechts een beetje verlicht door het aroma van de hartige runderstoof die ze kwam brengen. Ze huurden duistere, muffe huisjes, gevuld met een dikke kilte die door geen vuur kon worden weggejaagd. De treurige, wanhopige ogen van kleine kinderen, die leken te vermoeden dat hun moeder binnenkort al zou kunnen overlijden. Oude pijn kwam omhoog in Lavinia’s ziel. Tranen prikten in haar ogen. Ze knipperde ze weg. De graaf had gewoon de morele plicht om hen te helpen.

Haar tante klopte haar op de arm. ‘Waardevolle daden zijn meestal niet zo prettig om te verrichten.’

Lavinia knikte. Goede werken draaiden niet om persoonlijk welbehagen, maar om het behagen van God: de zieken bezoeken, op je tong bijten, jaloezie met wortel en tak uitroeien, je vijanden vergeven.

En toelaten dat het verleden begraven bleef liggen op het kerkhof.

De zevende graaf van Hawkesbury leunde achterover in zijn zadel. Wuivende velden vol zongerijpte gerst verspreidden een gouden glans in het licht van de junizon. De geur van pas opgegraven aarde vulde zijn neusgaten terwijl een lichte bries door de nabijgelegen heggen waaide. In de verte lag het dorpje St. Hampton Heath er vredig bij, onder het wakende oog van de uit grijze stenen opgebouwde kerk.

Het zag er landelijk en idyllisch uit, maar toch kon de vrede ervan de spanning die zijn hart teisterde maar een heel klein beetje verlichten.

Sinds die rampzalige dag waren er veertien jaren verstreken. Veertien jaren, gevuld met studeren, reizen en daarna oorlog. Veertien jaren die hij had gebruikt om dit aanstaande gesprek te vermijden. Zweetdruppels parelden op zijn voorhoofd, net als toen hij voor het eerst aan kanonvuur was blootgesteld. Hij veegde het vocht weg en probeerde uit alle macht zijn ledematen onder controle te houden, omdat het paard anders acuut rechtsomkeert zou maken, terug naar huis.

Midnight snoof en stampte met zijn hoeven, vol ongeduld trekend aan zijn bit.

Hij klopte zijn paard op de nek. 'Rustig maar, jongen. Dit kan nooit zo erg zijn als Burgos.'

Het grote dier hinnikte, alsof het zich de chaotische terugtrekking van de geallieerde troepen uit dat Spaanse fort, te midden van regen en kou, nog herinnerde.

Nicholas' kaak verstrakte. Te veel goede mannen waren tijdens die veldtocht omgekomen of gevangengenomen, in de tijd dat hij nog gewoon kapitein Stamford werd genoemd. Dank zij aan welke goden dan ook voor zijn paard, dat hem zo trouw naar de veiligheid van Ciudad Rodrigo had gebracht. Hij streelde de glanzende manen vol tedere affectie.

Midnight liet zijn hoofd zakken en trok aan het jonge gras.

'In ieder geval hebben we nu weer iets te eten, nietwaar, jongen?'

De oren van Midnight bewogen onrustig. Geen Franse cavalerie had harder op hen gejaagd dan de hongerdood hen op de hielen had gezeten: de stekende honger die diepere wonden achterliet dan die van de kogel in zijn dij.

Nee, het enige wat nu nog op Nicholas joeg, was zijn geweten.

Hij schudde de herinneringen van zich af en rechtte zijn schouders. 'We kunnen alleen maar hopen dat deze missie even onberispelijk zal verlopen als de eerste, nietwaar?'

Niet dat er veel reden was voor die hoop.

Nadat hij zich een weg had gebaand door het papierwerk dat zijn baljuw had voorbereid, had hij zich eerst geroepen gevoeld om een

bezoek te brengen aan de plaatselijke jonkheer en baronet. Over de blijdschap die Sir Anthony toonde vanwege zijn onverwachte komst was een schaduw gevallen door diens buitengewoon hartelijke uitnodiging voor de een of andere plaatselijke bijeenkomst, waardoor hij zich ging afvragen hoeveel ongehuwde dochters de man had. Al zijn soldateske zelfvertrouwen was verdwenen en had plaatsgemaakt voor huichelachtige capitulatie. En dit bezoek zou hem al net zo op de proef stellen, maar om volstrekt andere redenen.

‘Kom. We kunnen maar beter doorrijden voordat iemand opvangt dat ik tegen je praat, zich afvraagt of ik mijn verstand ben verloren en er vervolgens op staat dat ik naar het dolhuis word gestuurd.’

Hij klopte op Midnights flanken en reed de oprijlaan op. Al snel arriveerden ze bij een bescheiden landhuis van rood baksteen, omzoomd door eiken en fruitbomen. Een dienstmeisje zat geknield in de aangrenzende tuin, die overwoekerd werd door onkruid.

‘Mijn excuses dat ik je onderbreek,’ zei hij. ‘Is je meester thuis?’

Het meisje sprong geschrokken op. Er zaten modderstrepen op haar gezicht en haar haren zaten weggestopt onder een monsterlijke muts die bedoeld was voor binnen. Hij liet Midnight dichterbij haar komen. Haar grijze ogen werden wijder en ze deinsde achteruit. Het arme schaap.

‘Er is niets om bang voor te zijn. Het is een braaf paard.’

Ze tilde een hand op om haar ogen te beschermen tegen de zon, maar ze zei niets. Misschien kon ze niet praten.

‘Ik ben de zevende graaf van Hawkesbury.’ Wat voelde het vreemd om dat te zeggen, alsof hij de wereld een loer draaide, net zoals zijn broer zijn schuldeisers een loer had gedraaid. Hij slikte maagzuur weg. ‘Zou je me nu kunnen zeggen of je meester thuis is?’

De roze vlekken die op haar gezicht waren verschenen toen hij zijn naam noemde, maakten plaats voor iets heel wat minder onschuldigs terwijl ze hem recht in zijn gezicht keek. ‘Nee, dat kan ik niet.’

‘Pardon?’ Wie dacht dit kind wel dat ze was om in te gaan tegen het bevel van een meerdere? Tegen het bevel van een graaf nota bene? Hij zei het nog eens, en nu streng. ‘Vertel me of je meester thuis is.’

‘Nee.’

Hij knikte nijdig, zorgde ervoor dat Midnight zich omdraaide, maar stopte toch. 'Wacht. Vertel je me nu dat hij niet thuis is, of daag je me alleen maar uit?'

Een spoor van een glimlach gleed over haar gezicht voordat haar gelaatstrekken weer koeltjes werden. 'Als u informeert naar de heer Ellison: die is thuis. Wat mijn meester betreft: men kan niet van mij verwachten dat ik iets zeg over iemand die ik niet heb.'

Hij knipperde met zijn ogen. Misschien was hij zelf wel het arme schaap. Het hoogst ongebruikelijke dienstmeisje pakte haar mandje met onkruid op en verdween om de hoek van het huis. Hij staaarde haar na, totdat het rusteloze gehinnik van Midnight hem herinnerde aan zijn missie. Hij bond het leidsel van zijn paard vast, roffelde op de zware houten deur en wachtte. Kennelijk had het onbeleefde dienstmeisje nagelaten iemand over de bezoeker te informeren. Wat was dat eigenlijk voor dienstmeisje? En wat bedoelde ze toen ze zei dat ze geen meester had?

Het geratel van sloten deed hem opschrikken uit zijn gedachten. Een ander dienstmeisje begroette hem, met de grote ogen die doorgaans gepaard gingen met het ontzag dat zijn rang en houding verdienden, en nodigde hem binnen. Nicholas werd aangekondigd en meegevoerd naar een overvolle salon, van top tot teen bekleed met boekenkasten.

Een oudere heer keek op. 'Lord Hawkesbury! Welkom terug.'

'Dank u.' Op verzoek van zijn gastheer nam hij plaats. Hij wierp een onderzoekende blik op de predikant. Een gezicht met diepe groeven, en bruin haar dat al grijs werd. Wat gewoontjes eigenlijk, ware het niet dat hij beschikte over een paar schrandere grijze ogen die je je lieten afvragen hoeveel de oude man precies zag.

'Het dorp vertrouwt erop dat u geniet van uw verblijf hier.'

'Ik hoop, meneer Ellison, dat u die gevoelens deelt.'

'Natuurlijk, mijnheer.'

Nicholas' blik dwaalde af. Bij het raam stond een vleugel, met daarop een slordige stapel papier. 'Ik heb nooit de kans gekregen om te zeggen hoeveel spijt ik heb van het voorval van jaren geleden.'

Dat was een leugen. Hij had wel degelijk een kans gehad. Oom Robert had erom gesmeekt, gebedeld en zelfs bedreigd zijn beide

neven te onterven, maar door haar trots, haar immense trots, had zijn moeder verboden dat ook maar een van haar zoons zich zou gaan verontschuldigen.

Maar nu deed hij het toch.

Hij vermande zich, om de rechtvaardige verwijten van zijn gastheer aan te kunnen, maar zag in plaats daarvan enkel mededogen.

De schaamte verdubbelde zich en verdubbelde zich nogmaals, en legde een onontwarbare knoop in zijn hart. Hij dwong zichzelf om stil te zitten en niet te wiebelen als een kind. Er waren vele jaren voorbijgegaan sinds iemand hem voor het laatst zo'n ongemakkelijk gevoel had gegeven.

De dominee vouwde zijn handen en leunde achterover in zijn lederen leunstoel. 'Ik had juist de indruk gekregen dat jouw broer en zijn vriend ervoor verantwoordelijk waren.'

Hij haalde kort zijn schouders op en verlegde zijn aandacht naar zijn glanzend gepoetste hoge laarzen. 'Voor het daadwerkelijke voorval misschien, maar ik vrees dat mijn woorden ze ertoe hebben aanzet. En dat spijt me oprecht.' Hij keek weer omhoog.

'En het spijt mij werkelijk dat u dit gewicht zo veel jaren hebt moeten meetorsen.' Iets wat leek op vrede en aanvaarding verscheen op het gezicht van de predikant. 'Jij en je broer hebben lange tijd geleden al vergeving ontvangen.'

Nicholas slikte. 'Van uzelf?'

'Zeker. En van mijn dochter.'

Er flitsten herinneringen door hem heen aan het elegante meisje met de gouden haren, dat huilde bij een gebroken, bebloed lichaam. Hij duwde de schuldgevoelens weg en knikte stijfjes. 'Dank u wel, mijnheer.'

Hij wierp een blik op een mooie aquarel van de oude Romaanse kerk van St. Hampton Heath. De vierkante stenen toren en de kleine boogramen hadden talloze generaties gerustgesteld. Een vredige aanblik, maar vanbinnen was hij rusteloos.

'Gaat u de diensten bijwonen?'

Hij onderdrukte een kreun. Nog zo'n plicht waar hij vooral geen zin in had. 'Misschien.' De wijze ogen leken zijn ziel te doorzoeken en gaven aanleiding tot een enthousiaster: 'Ik zal het proberen.'

De predikant knikte. ‘Ik geloof dat het een grote zegen zal zijn voor ons kleine dorpje wanneer iemand als u belangstelling toont.’ Hij glimlachte vriendelijk. ‘Ik vertrouw erop dat uw tijd hier ook een grote zegen voor u zal blijken, mijnheer.’

Zijn keel zat dicht. De onverdiende warmte en vriendelijkheid die de salon vulden, leken hem bijna te verstikken. Hij moest hier weg. Hij stond op. ‘Dank u, mijnheer Ellison. Een goede dag gewenst.’

Nadat hij en zijn verraste gastheer een kleine buiging hadden gemaakt, verliet hij de kamer en beende door de schemerige hal naar de voordeur, de frisse lucht en de vrijheid tegemoet.

Hij inhaleerde grote, reinigende teugen frisse lucht terwijl hij Midnight losmaakte, zijn hart bonkend door zijn gedrevenheid om hier weg te komen. Zijn vingers leken nog onhandiger dan toen hij een jongetje was in een korte broek.

Ergens in het huis sloeg een deur dicht.

Terwijl hij zijn paard besteeg, flitste er een donkere gouden gloed tussen de appelbomen door aan de zuidkant van het landhuis. Er verscheen een kleine beagle, die naar de hielen van Midnight hapte en een afkeurend gebries ontlokte aan het grote dier. Nicholas draaide zijn paard en reed de stoffige oprijlaan af, terug naar de eenzame stapel stenen van drie verdiepingen die het buitengoed vormde van de graaf van Hawkesbury. Zijn erfenis. Geen zegen, zoals de predikant leek te geloven, maar zowel een last als een vloek.

Lavinia hield de leren handgreep stevig vast terwijl de wielen van het rijtuig over het oneffen wegdek van de oprijlaan rammelden. Ze wierp een blik op haar tante, die tegenover haar zat en al net zulke onhandige bewegingen maakte als Lavinia zelf.

‘Ik verklaar hierbij dat Sir Anthony, voor een man met zijn middelen, deze weg schokkend slecht onderhoudt.’

‘We zijn er bijna, tante Patience.’

‘Ik weet zeker dat Cornelia Milton er alleen maar op stond dat we er vanavond bij waren om te kunnen pronken met haar overdreven versierde huis en haar overdreven geklede dochters.’

‘En om de graaf weer welkom te heten,’ zei papa toeschietelijk.

‘De graaf.’ Haar tante snoof. ‘Ongetwijfeld blaast hij net zo hoog van de toren als de rest.’

‘Die indruk kreeg ik niet toen hij gisteren bij ons op bezoek kwam.’ Er verschenen rimpels op papa’s voorhoofd. ‘Hij leek verbazingwekkend ingetogen.’

Nee, hij had juist in ieder opzicht grof en vooringenomen geleken. Lavinia wisselde een blik met tante Patience, maar hield zich op de vlakte. De protesten van haar tante waren niets nieuws. De felheid waarmee ze tekeering tegen de adel en tegen de uitzonderingen op de regels die de maatschappij voor hen hanteerde, had geleid tot menig debat binnen de pastorie. De vorige graaf had zich nooit lijken te storen aan het uitgesproken gebrek aan ontzag van haar tante, maar tante Patience vond dan ook altijd dat hij de uitzondering was op de arrogante aristocratische regel. Na haar ontmoeting van gisteren begreep Lavinia waarom.

‘Ik had wel graag wat meer tijd gehad om nog eens te kijken naar mijn aantekeningen voor mijn preek.’

Lavinia klopte op zijn arm. ‘Je kunt je aantekeningen morgen ook nog doornemen, papa.’

‘Je hebt vast gelijk.’ Hij trok een grimas toen de inzittenden van het rijtuig door elkaar werden geschud door de zoveelste kuil. ‘Het was vriendelijk van de Miltons om ons hun rijtuig aan te bieden, maar ik moet toegeven dat ik blij ben als we er zijn.’

‘Anders ik wel.’

Door de volgende hobbel leek ze van haar plek te worden geslingerd. Ze plaatste haar laarsjes stevig op de vloer van het rijtuig. Weliswaar zou ze blij zijn om aan te komen bij het onlangs uitgebreide landhuis van de jonkheer, maar ze had gemengde gevoelens bij de eregast. Ondanks zijn zelfgenoegzame gedrag van gisteren zou een nieuw gezicht, of dat nu knap was of niet, interessant zijn. De krantenartikelen over de Spaanse Onafhankelijkheidsoorlog die in de pastorie zo gretig werden gelezen, suggereerden dat majoor Stamford een van Wellingtons moedigste mannen was geweest, en aan de oorlog talloze eerbewijzen had overgehouden. Hij kon ongetwijfeld interessante verhalen vertellen.

Lavinia wilde zuchten, maar hield zich in. Ze zou proberen hem een tweede kans te geven. Tenslotte was hij wel degene die de sleutel in handen had voor het helpen van de arme inwoners van St. Hampton Heath.

Ze tuurde door de ramen van het rijtuig naar buiten, waar de heggen voorbijgleden. Door het heldere zonlicht had ze gisteren nauwelijks de kans gekregen om hem eens goed te bekijken, maar alles wat ze had gezien paste helemaal bij Sophia’s omschrijving. De graaf was lang, zijn haar was donker, zijn schouders waren breed, maar over zijn gezicht lag een schaduw, waardoor ze niet had kunnen zien of hij mooie gelaatstrekken had. Wat haar nog het meest had geïntrigeerd, was de furieuze manier waarop hij was weggereden na zijn gesprek met papa, alsof hij bang was dat er geesten of andere sombere dingen achter hem aan zaten. Nogal raar gedrag voor een man die was onderscheiden voor heldenmoed.

Papa had achteraf alleen gezegd dat de graaf zijn spijt over de gebeurtenissen uit het verleden had betuigd en had gevraagd om de vergeving van hem en Lavinia. ‘Die ik hem natuurlijk heb geschonken.’

‘Natuurlijk?’ Tante Patience had gesnoven. ‘Omdat hij een graaf is?’
‘Omdat hij een mens is.’

‘Dus voor de zoveelste keer ontsnapt de adel sneller aan zijn verantwoordelijkheid dan scones aan een ingevette pan! Denk je echt dat de dood van Grace zo makkelijk kan worden kwijtgescholden?’

‘Rancune maakt ons tot slaven, lieve Patience.’

Ja, maar hoe had papa Lavínia’s vergeving kunnen aanbieden? Hij was er niet zelf bij geweest, hij had niet gezien...

Ze beet op haar lip en haalde diep adem om de brandende wrok achter zich te laten, omdat de oude pijn haar goede bedoelingen overstemde. De verstijvende doodsangst op dat moment vlak voordat het paard schopte. De angstkreet van haar moeder, een kreet die al jarenlang iedere nacht door Lavinia heen spookte. In het dorp werd gefluisterd dat de jongere Stamford wel om een dokter had gevraagd – maar alleen voor zijn broer! De vaak geuite bezorgdheid van Lord Robert over de weigering van zijn neven om hun schuld te bekennen. Het gevoel van onrecht vlamde opnieuw op en verhitte haar borstkas. Hoe had papa ooit namens haar vergeving kunnen aanbieden? Ze keek naar papa, glimlachte gespannen naar hem, en dwong zich haar handen te ontspannen. Genoeg!

Vanavond was het niet nodig dat ze, net als de rest van het dorp, een hommage bracht aan de eregast. Vanavond zou ze zich concentreren op iemand die veel minder met zichzelf bezig was.

‘Mijnheer! Welkom in ons nederig onderkomen.’

Nicholas boog zijn hoofd in de richting van de gastheer van deze avond. ‘Dank u, Sir Anthony.’

Hij keek de salon rond, die gevuld was met de notabelen van het district. Hij knikte naar Lord en Lady Winthrop, wier landgoed in het zuiden aan dat van hem grensde; naar meneer Jones, de procureur; en naar meneer Ellison, voordat hij een blik wierp op de zee aan belangstellende gezichten. Hij knikte als erkenning van hun aanwezigheid en draaide zich daarna om, zodat hij de schilderijen aan de muur kon bestuderen. Hoeveel van zulke avonden moest hij nog verduren? Hoeveel kon hij er afwijzen zonder ongeleefd te zijn? Zijn blik gleed weg van een nogal lelijk schilderij met zonnebloemen en

bleef hangen bij een groep jongedames die bij het Venetiaanse raam zat.

Het groepje had veel weg van al die andere groepjes die hij had gezien: zowel brunettes als blondines, gekleed in de valse kleuren die de maatschappij voorschreef als acceptabel, met een vlakke blik in hun ogen, waarmee ze niet meer voorstelden dan rustieke versies van de kokette vrouwen in Londen.

Eén jonge vrouw trok echter zijn aandacht. In tegenstelling tot de anderen keek ze niet in zijn richting. Ze was niet de jongste, en evenmin het meest stijlvol, gekleed in eenvoudig grijs. Haar koperblonde kapsel was dit jaar niet in de mode en ze droeg geen sieraden, afgezien van een glimlach die af en toe oplichtte terwijl ze zat te luisteren naar een alledaagse oudere vrouw. Maar haar evenwichtige houding, haar kalme zelfvertrouwen, alsof ze precies wist wat ze wilde, zou niet misstaan in een Londense balzaal. Hij fronste. Ze herinnerde hem aan iemand...

‘De jongedames willen dolgraag kennis met u maken, mijnheer.’

Met moeite verlegde hij zijn aandacht naar zijn gastheer en maskeerde zijn ongenoegen met een beleefde glimlach. Hij had nu al maandenlang geleden onder alle aandacht van jongedames; of, specifieker gezegd, van hun moeders. Hij beteugelde een siddering bij de gedachte aan het afgelopen Londense seizoen, dat hij had bezocht omdat moeder erop had gestaan. Gesprekken met flauwe jongedames en inhoudsloze jongemannen, mensen die geen ander doel leken te hebben dan te zien en gezien te worden, waren nauwelijks interessant voor een man van actie. Het was een zegening en opluchting geweest om eindelijk te kunnen ontsnappen aan de stad en zijn sociale verplichtingen, maar nu zat hij hier, in deze slaapverwekkende uithoek van Gloucestershire, waar zijn status en veronderstelde rijkdom opnieuw de aandacht trokken. Zijn glimlach verstrakte. Als ze eens wisten...

De jonkheer haalde een overdadig geklede vrouw naar voren met donker haar en een onderkin. ‘Mag ik u mijn vrouw voorstellen, Lady Milton.’

Nicholas mompelde de gebruikelijke nietszeggende standaardbegroeting, en het ontzag in haar blik deed hem pijn. Zijn gretige gastvrouw wenkte een jong meisje, terwijl haar man verderging. ‘En mijn dochter, juffrouw Sophia Milton.’

De blondine glimlachte wat onnozel, haar blik neergeslagen, en bloosde, wat haar eigenlijk wel goed stond. 'Mijnheer.'

Sir Anthony ging verder met zijn introducties. 'Mag ik juffrouw West aan u voorstellen?'

'Goedenavond, juffrouw.'

De donkerharige vrouw wierp hem een koele blik en een stijve hoofdknik toe, die niet zouden misstaan bij de waardigheid van een hertogin, en liep door.

Nicholas fronste.

'En dit is de dochter van onze geliefde predikant, juffrouw Ellison.'

Het evenwichtige meisje van daarnet kwam langzaam naderbij, alsof ze het met tegenzin deed. 'Lord Hawkesbury en ik hebben elkaar al ontmoet.'

Hij keek haar indringend aan. Die stem, die ogen...

Nee. Dat was onmogelijk.

Hij slikte. 'Juffrouw Ellison.'

'Zoals u ziet.' Ze maakte een ironische buiging.

'Mijn excuses. Ik besepte het niet. Ik had niet verwacht u zo, zo...'

Ze keek hem schuin aan. '... schoon aan te treffen?'

Zijn gastvrouw hapte naar adem.

'... u bent zo gegroeid,' stamelde hij. Een stomme uitspraak. Hij was zelf ook geen blaag van vijftien meer. Hij had iets anders kunnen verwachten dan het kleine meisje dat zo had gehuild dat het zijn dromen had overheerst.

Zijn borstkas verstrakte door de duizend verontschuldigen die hij voelde opkomen terwijl de koele, op een vreemde manier verwarrende kennismaking verderging. Uit haar heldergrijze ogen sprak evenveel intelligentie als uit die van haar vader, maar die van hém waren niet omlijst door zo'n mooi gezicht.

De jonkheer draaide zich om. 'Lavinia, ik vertrouw erop dat je ons allen vanavond weer charmeert met je muzikale bekwaamheid.'

De gereserveerdheid vervaagde en er verscheen een blik van affectie op haar gezicht. 'Sir Anthony, uw bereidheid om gecharmeerd te worden zegt meer over uw goede inborst dan over mijn talenten. Ik vrees dat u te veel verwacht van mijn vermogens.'

'Nonsens.' Sir Anthony wendde zich tot Nicholas. 'Juffrouw Elli-

son is een zeer beschaafde jongedame en weet haar omgeving al vele jaren in verrukking te brengen.’

De gangbare reactie op zulke vleierij zou een blozende ontkenning zijn geweest, maar er was nergens sprake van rode wangen. Haar eerdere evenwichtigheid leek ineens ergerlijk en zelfingenomen te zijn.

Nicholas veegde een ingebeeld stofje van zijn mouw en zei nadrukkelijk: ‘Zo veel lof! Ik weet zeker dat zelfs iedereen in Londen zou staan te popelen om dit natuurtalent te kunnen horen.’

Ze keek hem intens aan. De sprankelende grijze ogen versmalden. ‘U hebt gelijk, heer, in het toekennen van grote ruimhartigheid en vriendelijkheid aan de woorden van Sir Anthony. Wij simpele dorpelingen zouden de o-zo-elegante van u zonder twijfel op de knieën krijgen op het vlak van oprechte waardering en echt plezier.’

Ha. Dus het kind was ontdaan. Zijn mondhoeken krulden omhoog toen ze zich excuseerde en wegliep, en hij vroeg zich af hoe het zat met het contrast tussen dit veel te zelfverzekerde jonge schepsel en haar fletse, gracieuze vader.

Ondraaglijke man! Hoe haalt hij het in zijn hoofd om zich te verwaardigen tot het bezoeken van een van deze plattelandsfeesten, om vervolgens zijn neus op te halen voor alles en iedereen? Tante Patience had gelijk. Alle aristocraten waren hetzelfde en dachten allemaal dat ze beter waren dan de anderen.

Lavinia keek langs de rij in zijde gehulde dames naar de plek waar de graaf de voorstellingen in zich opnam. Hij deed nauwelijks moeite om zijn verveling te verbergen toen Sophia een dappere poging deed een sonate van Bach ten gehore te brengen, die haar vermogens helaas te boven ging. Lavinia zuchtte inwendig. Zulke bijdragen zouden de afkeuring die de graaf voelde over het lokale talent hoogstwaarschijnlijk alleen maar versterken.

Ze rechtte haar schouders. Tante Patience had erop gestaan dat Lavinia recht deed aan haar creatieve gaven, en dat was niet voor niets geweest. Bovendien was Lord Robert zo gul geweest om een uitstekende zangdocent aan te trekken, waarmee hij zich wederom de uit-

zondering had betoond op de bezwaren die tante Patience had tegen de aristocratie. Haar glimlach bij de herinnering aan hem stierf weg. Wat jammer dat zijn neef zich dan zo trots en afstandelijk opstelde.

Sophy sloot af met een opgeluchte blik en bloosde vanwege het applaus.

‘Dank je, lieverd. Dat was prachtig, gewoonweg prachtig.’ De daaropvolgende uitnodiging van Sir Anthony aan haar tante leverde een technisch uitdagende voorstelling op, en applaus dat al wat oprechter klonk. Daarna wendde hij zich tot Lavinia. ‘Juffrouw Ellison? Als u zo vriendelijk zou willen zijn?’

Lavinia liep naar de vleugel en glimlachte naar het publiek om haar ongebruikelijke zenuwen te verbergen. Haar tante en haar vader keken toe met zeer verschillende blikken. De uitdrukking van tante Patience was er een van trots, dat het muzikale talent dat diep geworteld was in haar kant van de familie opnieuw zou worden geuit en geprezen; ongetwijfeld door iedereen, behalve de graaf. De blik op het gelaat van papa was zwaarmoediger, zoals ze dat in de afgelopen jaren vaker had gezien, naarmate ze volwassener werd en meer op haar moeder ging lijken. Ze kon hen nu geen van beiden teleurstellen.

Ze legde haar bladmuziek recht, sloeg de eerste noot aan en speelde eerst nog een toonladder voordat ze begon te zingen. De muziek was tegelijk troostend en bekend, een aria van Händel, waarvan ze zich herinnerde dat mama die vele jaren geleden had gespeeld. Terwijl ze zong, ontspande haar gezicht, waardoor haar bereik vanzelf groter werd, en haar stemgeluid helder en oprecht door de lucht zweefde. Een snelle blik op Lord Hawkesbury onthulde dat hij nu rechtop zat, bijna voorover leunde, en dat zijn eeuwige minachting had plaatsgemaakt voor verbazing.

Ze speelde de laatste maat voluit, en de kamer vulde zich met een gul applaus. Ze ving de blik op die op het gezicht van papa lag, een blik met zo’n diepe tederheid dat ze zich afvroeg of hij werkelijk haar zag, of droomde over haar moeder.

Omdat Sir Anthony erop stond, speelde ze nog een opgewektere melodie, maakte daarna een buiging en glimlachte naar het publiek; dat was alles wat ze kon bieden als erkenning van hun royale aanmoediging. Lavinia kon er niets aan doen dat ze merkte dat de ogen

van de graaf haar volgden toen ze weer terugliep naar haar zitplaats. Ze keek even zijn kant op. Hij keek weg en zijn gelaatstrekken veranderden in een lege onverschilligheid.

Later, bij de versnaperingen, deelden haar vriendinnen hun indrukken van de nieuwkomer.

De donkere krullen van Catherine Winthrop deinden op de luchtstroom die ze verspreidde met haar waaier. 'Ik dacht dat ik flauwviel toen hij onze kant op keek! Hij is de aantrekkelijkste man die ik ooit heb gezien!'

Aantrekkelijk, dat zou best kunnen, maar allerminst een flirt. Het tegendeel leek waar, de graaf leek de aandacht van de jongedames als een beproeving te ondergaan, waarschijnlijk omdat hij vond dat de lokale bevolking zo ver beneden zijn stand was.

'Perry zou behoorlijk jaloers zijn,' zei Sophy. 'Mijn broer vindt zichzelf altijd het summum van de laatste mode.'

'De graaf ziet er zo gedistingeerd uit, Livvie,' mompelde Catherine.

'Omdat hij een titel heeft?' Vanwege hun gefronste voorhoofden praatte Lavinia snel verder. 'Vinden jullie niet dat hij eruitziet als een nogal trotse man? Hij heeft de hele avond nauwelijks met iemand gepraat.'

'Trots? Nee, helemaal niet.' Sophia keek over Lavinia's schouder en leek ineens zo mak als een lammetje te worden.

'U speelt niet onaardig, juffrouw Ellison.'

Door het diepe stemgeluid voelde ze zich gedwongen zich om te draaien. 'Dank u.'

Ze keek de graaf onderzoekend aan. Het viel niet te ontkennen. Ook al stond een van zijn wenkbrauwen scheef, toch zorgden zijn lichtbruine ogen, in combinatie met zijn hoge jukbeenderen en zijn donkere, golvende bruine haar, voor een aantrekkelijk plaatje.

Als je van schamperende plaatjes hield. Maar het leek erop, als je afging op het gefluister in de kamer, dat veel jongedames het geschamper geen enkel probleem zouden vinden.

Zij hoorde echter niet bij die jongedames. 'Ik vertrouw erop dat de avond niet volledig verstoken was van vermaak voor iemand die gewend is aan de Londense cultuur?'

Hij liet zijn blik door de kamer dwalen voordat hij op haar vraag inging. ‘Deze avond was... draaglijk.’

Ze lachte bijna. Wat een onbehouwen individu. ‘Lord Robert genoot altijd intens van deze avonden.’

‘Ja, maar mijn oom was geen man die bekendstond om zijn goede smaak.’

Haar hart bonkte in haar keel. Hoe durfde hij het zachte karakter van zijn oom belachelijk te maken? ‘Ik vrees dat u Lord Robert niet hebt gekend zoals wij hem kenden.’

‘Dat lijkt me wel duidelijk.’

Hij haalde zijn monocle tevoorschijn en onderwierp haar aan een onderzoekende blik, alsof ze een mot was die op een vel expositiepapier was vastgeprikt. Ze bleef hem recht in zijn gezicht indringend aankijken, totdat hij het brilletje eindelijk weer opborg.

‘Het spijt me, mijnheer, om te merken dat uw zicht niet zo goed is als het zou kunnen zijn.’

‘Mijn zicht?’

Ze gebaarde naar de monocle. ‘Ik begrijp dat u oogproblemen hebt. Misschien kunt u het eens proberen met bosbessen. Hettie, ons dienstmeisje, beweert stellig dat haar ogen er stukken door op vooruit zijn gegaan.’

Zijn ogen fonkelden. ‘Mijn ogen zijn nog uitstekend, dank u.’

‘Dat is zeker iets om dankbaar voor te zijn. Al is het ergens ook wel zonde.’

‘Wat wilt u daarmee zeggen?’

‘Wij dorpelingen hadden niet verwacht dat u zo ijdel zou zijn.’

Terwijl de spottende fonkeling uit zijn ogen verdween, excuseerde ze zich en liep weg, vastbesloten om nooit, nóóit meer toe te staan dat de graaf haar uit haar evenwicht zou brengen.

Een schot weerklonk door de nacht. Nicholas' hart bonkte in hetzelfde ritme als Midnights hoeven terwijl het paard wegsnelde, zonder te letten op struikgewas of gladde rotsen. Nicholas ademde huiverend. Zijn missie vereiste dat hij hier bleef om achter de bewegingen van de vijand te komen, maar de hengst was vanavond ongewoon nerveus. Het deed er niet toe. Hij keerde om en reed terug naar de heuvels.

In de verte zag hij een flits van rood en goud licht. Een brandende pijn verscheurde zijn been. Midnight steigerde en hinnikte angstig. Hij vloekte, greep naar zijn kloppende dij, zocht naar de leidsels, maar in de duisternis vond zijn gehandschoende hand alleen maar lucht, en hij viel, viel...

'Mijnheer!'

Het vuur was oogverblindend.

'Mijnheer!'

Nicholas opende moeizaam een van zijn ogen.

Edwin keek hem speurend aan, met een brandende kaars in zijn hand. Zijn gerimpelde voorhoofd kreeg een zachte uitstraling. 'Het is maar een kwade droom, mijnheer.'

Nicholas knikte en duwde zijn bezwete lichaam omhoog vanuit de kussens. Edwin mocht dan een uitstekende bediende zijn, maar zijn ervaringen met oorlog waren nihil. De kwade dromen die Nicholas 's nachts kwelden, waren levende nachtmerries. Te veel mannen waren omgekomen. Te veel zinloze gevechten waren geleverd en verloren: tegen de koorts, en dus niet alleen tegen de Fransen. Te veel weduwen die hij geen glimp van troost had kunnen bieden. Te veel tranen, die zijn vastbeslotenheid alleen maar hadden versterkt om nooit toe te staan dat een vrouw zijn hart in beslag zou nemen, of hij het hare. Die weg leidde alleen maar tot wanhoop. Als hij dan echt moest trouwen, zou een verstandshuwelijk zijn enige uitweg zijn. Hij

zuchtte. Nu hij de nieuwste graaf was, zag het ernaar uit dat hij er op een dag wel aan zou moeten geloven.

Edwin duwde de gordijnen opzij. Zonlicht stroomde de slaapkamer binnen. ‘Zou ik mogen voorstellen dat u een bad neemt voordat u de dienst bijwoont, mijnheer?’

De dienst. Nicholas kreunde en wreef over zijn pijnlijke dij terwijl hij zich bevrijdde uit de lakens. ‘Je bent nog altijd even subtiel, Edwin.’

Zijn bediende grinnikte en Nicholas strompelde naar het zojuist bereide bad. Hij liet zich zakken in het water en zijn stemming zakte mee. Hoelang hij ook zou baden, zijn schuldgevoel zou hij nooit van zich kunnen afwassen.

Nicholas hield zijn hoofd stijfjes rechtop terwijl hij door het gangpad van de dorpskerk liep, tandenknarsend vanwege de hoofden die zich steeds in zijn richting wendden terwijl hij naar voren liep. Ongetwijfeld werd iedere vierkante centimeter van zijn kledij nauwlettend onderzocht, van de achteloos geknoopte halsdoek tot de pasvorm van zijn zeer verfijnde donkergroene overjas. Niet dat iemand hier het handwerk van Weston zou kunnen herkennen. Hij nam voor in de kerk plaats in de met houtsnijwerk versierde familiebank, in de wetschap dat het gespeculeer achter zijn rug verder zou gaan zolang hij vlak voor de neus van de predikant zat.

Hij knikte naar meneer Ellison en richtte zijn aandacht op het best fraaie glas in lood achter het houten altaar. Gouden en blauw licht glinsterde door het drietal ramen met een ronde bovenkant. Het centrale beeld toonde Jezus aan het kruis. Links zat een Jezus met open armen, omringd door jonge kinderen, terwijl aan de rechterkant de barmhartige Samaritaan zorgde voor de gewonde man langs de weg. Mooie plaatjes, met eromheen zorgvuldig uitgehouwen oude stenen. Plaatjes van verhalen die al heel oud waren, en er allang niet meer toe deden. Zijn blik dwaalde af en kruiste die van meneer Ellison. Hij voelde spanning in zijn vingers. Zag hij nu een verwijt in de ogen van de predikant? Kon hij het ongeloof van Nicholas zien?

Een krakend en blazend geluid werd gevolgd door de klanken van een pijporgel, die door het stenen gebouw stroomden. Het muziek-

stuk was luid en krachtig, alsof de onzichtbare organist de aandacht van de mensen opeiste.

Hij wierp een steelse blik op de banken aan de andere kant van het gangpad. Juffrouw Ellison, die alweer een vormeloze, alledaagse jurk droeg en een eenvoudig zilveren kruis, zat haar gebedenboek te bestuderen alsof haar leven ervan afhing.

Hij vestigde zijn aandacht nog eens op de ramen, en dacht daarbij aan eergisteravond. Te midden van de afschuwelijke verveling van mensen die keuvelden over hun vee en over plaatselijke kwesties waar hij absoluut niet in was geïnteresseerd, had juffrouw Ellison bewezen dat zij wel voor afleiding kon zorgen. Haar koele, kritische blik op hem had hem nogal van zijn stuk gebracht, bijna alsof ze recht door hem heen kon kijken. Haar commentaar op zijn ijdelheid deed allerminst recht aan zijn karakter; al zou het kunnen dat zijn gedrag een beetje zelfingenomen was geweest. Maar toen ze zong en speelde! Haar manieren waren dan misschien wel jongensachtig, maar ze had de stem van een engel. Zelfs zijn moeder, die nogal veeleisend was, en een zelfbenoemd expert op het gebied van muzikaliteit, zou verbijsterd zijn over deze niet bepaald nederige dochter van een plattelandsdominee.

De predikant schraapte zijn keel en trok daarmee opnieuw de aandacht van Nicholas.

‘Goedemorgen, geliefde vrienden.’ De glimlach van meneer Ellison, vol warmte en rechtschapenheid, suggereerde dat hij deze mensen daadwerkelijk beschouwde als zijn vrienden. ‘Laten we bidden.’

Nicholas boog gehoorzaam zijn hoofd gedurende de tijd waarin de predikant een ontspannen gesprekje met zijn god leek te voeren. Niet dat het veel nut had. Hij had talloze goede mannen zien bidden die het er toch niet levend vanaf hadden gebracht. Wat had je eraan? Hij was er met zijn hoofd nauwelijks bij, hoewel de zachte stem iets troostrijks had.

Naarmate de predikant de gemeente meenam door de dienst, bleven de gedachten van Nicholas afdwalen. Misschien zou het een paar voordelen hebben om de kerk te bezoeken. Als hij dan toch moest leven binnen zo’n hechte gemeenschap, kon het weleens van belang zijn als mensen zagen dat hij deed wat er van hem verwacht werd. Hij

had niet echt last van de buigingen en van het eerbetoon dat gepaard ging met zijn titel. En het was op een vreemde manier vertederend om te horen dat oom Robert bij de plaatselijke bevolking in zo'n hoog aanzien stond. Vader had nooit kunnen begrijpen waarom zijn oudere broer niet de voorkeur gaf aan de charmes van Londen of van zijn hoofdverblijf, Hawkesbury House, maar aan dit saaie gehucht in Gloucestershire. Misschien had de lokale bevolking dan toch iets te maken met zijn besluit.

Na een aantal liederen, die hij niet meezong, maar dat wel veinsde, zag hij dat juffrouw Ellison opstond en zachtjes wegliep. Hij fronste. De dochter van de predikant had toch zeker geen toestemming gekregen om te spijbelen. Zou ze ziek zijn?

Zijn aandacht werd weer getrokken door de zachte stem van de predikant, die de Bijbellezingen aankondigde en daarna een preek hield, waarbij Nicholas het gapen maar net wist te onderdrukken. Een soort geestdodende verdoofdheid maakte zich van hem meester. Hoeveel langer moest hij dit nog doorstaan?

Eindelijk sloot de dominee de bijbel. 'Laten we bidden.'

Nicholas boog zijn hoofd net op tijd.

De orgelmuziek wekte hem. Met een schok kwam hij omhoog, en hij wierp een schuine blik naar meneer Ellison, die net weer een andere kant op keek, met een gepokt gezicht dat ontspande.

Hij hoopte dat hij niet had gesnurkt! Zo niet, dan zou de gemeente misschien gewoon denken dat hun nieuwe graaf wel heel vroom was.

Er klonk opnieuw complexe orgelmuziek, zachter, vriendelijker dan eerst, contemplatief, in plaats van die veroordelende toon die er eerder in had doorgeklonken. De gemeente stond op, de predikant sloot de dienst af, en het gangpad stond al snel vol mensen die zijn aandacht wilden. Hij knikte en luisterde naar hun verwelkomingen, maar al die tijd wilde hij het liefst meteen vertrekken. Juffrouw Ellison fladderde voorbij; waar had zij toch de hele dienst gezeten? Hij baande zich langzaam een weg door de menigte dorpelingen om de hand van de predikant te schudden, zoals hier de gewoonte leek.

'Lord Hawkesbury, het is goed om u hier te zien.' De ogen van meneer Ellison twinkelden. 'Ik hoop dat u de preek van volgende week een klein beetje interessanter zult vinden?'

Zijn gezicht werd warm. ‘Vergeef me. Ik moet gisteravond te laat zijn opgebleven.’

‘Ik vrees dat velen hier al vergeving nodig hebben gehad voor die specifieke zonde.’

Daar was dat zenuwtrekje met zijn lippen weer. ‘U bent grootmoedig.’ Hij boog zijn hoofd en liep naar buiten, waar hij knipperde tegen het waterige zonlicht na de schemering in de kerk. Misschien zou een lange, uitdagende rit hem vanmiddag helpen af te komen van deze lethargie en zich weer meer op zijn gemak doen voelen.

‘Excuses, Lord Hawkesbury?’

Hij wist een zucht te onderdrukken en draaide zich om. Terwijl de jonkheer hem overlaadde met de gebruikelijke onbeduidendheden, hingen Lady Milton en haar dochter om hen heen, waarbij ze steeds een beetje lachten als hij toevallig even hun kant op keek. Hun uitnodiging voor het middagmaal wees hij af, waarna hij zich verontschuldigde en wegbeende van de verlegen glimlachjes van de jongedames uit de gemeente. Met een knikje naar de smidsjongen die Midnight vasthield sprong hij op zijn paard, en hij keek nog eenmaal achterom. Hij was nog altijd het onderwerp van vrijwel ieders aandacht.

Iedereen, behalve juffrouw Ellison. Haar aandacht bleef gevestigd op een kromme vrouw met witte haren, die leunde op een stok. De dochter van de predikant bracht haar hoofd dichterbij de oude vrouw, klopte op haar arm en glimlachte.

Zijn adem stakte. Nu haar haren glansden in de zon en haar gelaat helemaal werd uitgelicht, lag er een gloed over haar die hij daarvoor alleen gezien had op het schilderij van een oude meester in Venetië, en die hij zeker nooit had waargenomen in een Londense balzaal.

Hij fronste, keerde Midnight om, klopte het dier op de flanken en reed weg.

‘Giles!’

Nicholas keek met een frons naar het kasboek op zijn bureau, wachtend op de verschijning van zijn butler. Wat had Johnson de afgelopen jaren eigenlijk uitgespookt? De cijfers suggereerden dat zijn baljuw het landgoed keurig had verzorgd, maar iedereen kon zo zien dat de stallen al jarenlang niet goed waren bijgehouden. Het was in-

middels tijd voor een volledige renovatie. Hoe kwam hij echter aan het geld om dat te betalen? De zorgeloze levensstijl van zijn broer had het landgoed bijna bankroet gemaakt; de huur die de boeren hem betaalden, was maar net genoeg voor het loon van zijn personeel. Zijn prijzengeld van de Spaanse Burgeroorlog was bijna geheel besteed aan pogingen om het leed van zijn gewonde mannen te verzachten, of wat erger, maar ook belangrijker was: om voor hun weduwen te zorgen. Prijzengeld? Hij schudde zijn hoofd. Bloedgeld.

Hij hoorde zachte voetstappen en zag daarna het zilvergrijze hoofd van zijn butler. 'Mijnheer?'

'Heb je enig idee waar Johnson vandaag zou kunnen zijn?'

'Ik meen dat hij in het dorp is.'

'Het dorp? Gloucester of Cheltenham?'

'Cheltenham, mijnheer. Ik meen dat hij gezegd heeft dat hij bij het vallen van de avond weer terug is.'

Nicholas duwde zijn stoel naar achteren en besteedde nauwelijks aandacht aan het stille vertrekken van zijn butler. Het vallen van de avond, dat duurde nog te lang. Hij tuurde uit het raam. De heldere lucht lonkte hem. Als hij nu over de boeken gebogen zou blijven zitten, zou hij daar niets mee opschieten; hij zou er alleen maar gefrustreerder van worden. Zijn rit van zondagmiddag had hem goed gedaan. Misschien zou nog een rit hem helpen zijn gedachten op een rijtje te krijgen.

'Giles!'

De butler verscheen opnieuw. 'Ja, mijnheer?'

'Laat McHendricks weten dat hij Midnight moet opzadelen.'

'Uitstekend, mijnheer.'

Een halfuur later zat hij in het zadel en overzag hij de landerijen. De gerst leek nu dikker, de afgelopen dagen vol zon hadden veel gedaan voor het rijpen van de oogst. Hij had nooit eerder echt oog gehad voor de oogst of de rentmeesters. Hij had nooit verwacht zich er druk over te hoeven maken. Maar nu hij zag hoe de wolken in slierten door de lucht dreven, hoe de grond bol stond van belofte en het landschap zijn ritmes had, overviel hem een soort vrede. Hier werden mannen in ieder geval niet behandeld als kanonnenvoer en wist je zeker dat je bij het krieken van de dag weer op zou staan. Het

boerenleven was dan misschien slaapverwekkend, zwaar en monotoon, vrijwel zonder het gevaar dat samenhang met het lot van de soldaat, maar op de een of andere manier ging je het leven er wel door waarderen.

Hij liet Midnight de heuvel beklimmen, naar de plek waar twee mannen met meerdere paarden aan het werk waren in een omgeploegd veld. Toen hij inhiel, stopten de mannen en groetten ze hem met een tik tegen hun voorhoofd.

‘Morgen, m’neer.’

‘Goedemorgen.’ Toen ze hem vol verwachting aankeken, zocht hij naar iets wat hij kon zeggen. ‘En wat doen jullie in dit veld?’

‘Wij zijn aan het ploegen, zodat we straks knolrapen kunnen poten.’

Hij wierp een blik op het lange houten toestel achter de paarden. ‘Waar zijn de wielen van de ploeg?’

‘Die grond hier, dat is bijna overal van die zware klei, dan lopen je wielen vast. Door dat lange rister en ploegmes en die ploegschaar kunnen we die grond een stuk beter loskrijgen.’

Hij knikte alsof hij er verstand van had. ‘En jullie opbrengst?’

‘Dat hangt helemaal af van de goede Heer hierboven.’

‘Eh, ja. Natuurlijk.’

‘Niet om het een of ander, m’neer, maar heeft Johnson al met u gesproken?’

‘Ik heb Johnson nog nauwelijks gezien sinds ik hier ben gearriveerd.’

De mannen keken elkaar aan.

‘Ik ben hier nu toch. Waar ging het over?’

‘We vroegen ons af of dat lagere veld daar wat kan worden uitgebreid, zodat we meer plek hebben voor gewas.’

De man met het brede gezicht knikte en begon de voordelen van het plan uiteen te zetten.

‘Dat klinkt redelijk. Wat heeft Johnson gezegd?’

De twee keken elkaar weer aan. ‘Dat is het hem juist, m’neer. Hij heeft ons nog niets laten horen.’

Nicholas trok ongeduldig aan de leidsels. ‘Goed, ik zal het er binnenkort met hem over hebben.’

‘Dank u, m’neer.’ De mannen raakten hun voorhoofd opnieuw aan toen hij zegreed.

Hij keek naar zijn besmeurde handschoenen. Edwin had weliswaar veeleisende normen, maar maakte er in ieder geval geen punt van, in tegenstelling tot zijn vorige bediende in Londen. Nicholas fronste. Bij de post van vanmorgen had alweer een epistel van zijn moeder gezeten. Kennelijk werd hij in Londen gemist. Op zijn gezicht verscheen een geringschattende blik. Wat ze misten was hoogstwaarschijnlijk zijn geld. Moeder vermeldde ook dat Clara naar hem had gevraagd, zeer in het bijzonder. Moeder zelf had hem willen komen opzoeken, maar ze was ook een rozentuin aan het aanleggen met een waterfontein op het zuidelijke gazon van Hawkesbury House, en die moest over twee weken klaar zijn voor haar gasten, en de tuinmannen waren simpelweg hopeloos...

Zijn gezicht betrok. Hoe zou moeder het vinden als hij een vrouw mee terugnam, en zij gedwongen zou worden te verhuizen naar het douairièrehuis? Ze was dol op Hawkesbury House, met zijn talloze slaapkamers, overdadige receptieruimtes en uitgebreide percelen, die kennelijk voortdurend opnieuw moesten worden ingericht. Ze zou een nieuwe gravin niet aanvaarden, tenzij ze die net zo kon controleren als haar grondgebied, en dat verklaarde haar voorkeur voor Clara DeLancey, de dochter van burggraaf Winpoole. Zijn lippen verstrakten. Zover zou hij het van zijn levensdagen niet laten komen.

Hij volgde de weg en reed met een rustig gangetje naar St. Hampton Heath. De frisse lucht deed hem glimlachen en zich verder ontspannen. Iets wat leek op blijdschap kwam in hem naar boven. Hier kon hij tenminste zichzelf zijn: geen verwachtingen, geen controle en niet die vloek van de verantwoordelijkheid.

Hij nam een bocht. In de verte zag hij een kleine gestalte lopen met een mandje, en erachter een keffende beagle. Na een snelle blik over de schouder ging de persoon aan het uiterste randje van de weg lopen. Hij hield in en kwam langs zij. Ja. Die minachting zou hij uit duizenden herkennen.

‘Goedendag, juffrouw Ellison.’

‘Mijnheer.’ Ze bleef doorlopen, recht voor zich uit kijkend, en haar handen omklemden het mandje, terwijl het hondje begon te blaffen.

Midnight hinnikte protesterend, en zijn hoeven dansten over de stenen.

Juffrouw Ellison schrok opnieuw en pakte de beagle op.

Nicholas deed of het hem niets kon schelen en gunde haar nog een laatste blik voordat hij Midnight de sporen gaf en doorreed. Net voordat hij bij de bocht in de weg kwam, keek hij nog even om.

Hij liet Midnight acuut stilstaan en keek speurend de omgeving af. Juffrouw Ellison was verdwenen.

Lavinia liet zich zakken in de schaduw van de eik, naast haar mandje. Ze dwong zichzelf langzaam te ademen, om zo haar razende hartslag te kalmeren. Het paard was niet op hol geslagen of gaan steigeren, en had ook niets anders gedaan uit haar nachtmerries. De graaf leek in ieder geval zijn paard onder controle te hebben, wat je ook wel mocht verwachten van één van Wellingtons meest onderscheiden cavalerie-officieren.

Ze haalde haar potloden en schetsboek uit het mandje, een handeling die hielp haar zenuwen in bedwang te krijgen. Ze begon de scène te schetsen: Mickey die snuffelde aan de wortels van de verwaarloosde meidoorns, bezet met roze en witte bloemen, de pollen ruig gras, de jonge eik in de hoek, uit een zaadje van de grote boom waar ze onder school. Haar eigen persoonlijke plekje.

Dit driehoekige stukje grond, aan drie zijden beschermt door grote hagen, was onaangeroerd gebleven, onontdekt zelfs, behalve door haar, al jarenlang. Zij en Mickey hadden ieder hoekje ervan onderzocht, kenden iedere steen en elke bloem die er groeide. Het gat in de heg was nu krappert dan tien jaar geleden, maar ze weigerde de vrede op te geven die deze thuishaven haar bood.

Ze slaagde er maar niet in de krullende vormen van de paarsblauwe bloemen van de veldsalie op papier te krijgen. Ze gaf het op en besloot de plant eens van dichtbij te bekijken. *Salvia pratensis*. Op het kerkhof werden zakjes salviazaad bewaard, dat werd uitgezaaid over de graven om te verwijzen naar de verlossing, zoals al honderden jaren gedaan werd.

Mickey stooft weg naar de verste hoek, dus legde ze haar tekenmateriaal weg, ging liggen en keek naar de lucht. Lady Milton zou ongetwijfeld een stuip krijgen als ze Lavinia nu kon zien. Ze glimlachte. Een briesje blies speels de krullen over haar gezicht terwijl haar gedachten even vrij en breeduit afdwaalden als de wolken boven haar hoofd: de delicate schoonheid van salie, Eliza Hardy en de beproevingen van andere gezinnen, hun kinderen die onderwijs nodig hadden. Muziek. Kunst. De kerk. De graaf.

Ze fronste. Net als Mickey leek ze een aversie te bezitten die steeds de kop opstak zodra ze de graaf zag, en dat was nogal vreemd. Ze had uitsluitend warme gevoelens gekoesterd voor zijn oom. Maar goed, de vierde graaf was een en al vriendelijkheid geweest, terwijl deze nieuwe graaf alleen maar op ieder van hen leek neer te kijken.

Papa had een pleidooi gehouden tegenover haar en tante Patience om niet te oordelen, maar de oude wrok liet zich niet zomaar uitblussen. Het gefluister van de dorpelingen van veertien jaar geleden kwam opnieuw aan de oppervlakte: hoe kon hij erop staan dat een dokter kwam kijken naar zijn broer en dié man, terwijl hij haar moeder negeerde? Alleen een harteloos mens kon zo iets doen, of zoals tante Patience geloofde: een edele die ervan was overtuigd hoe immens belangrijk zijn familie was.

De zon verschool zich achter een wolk. De rillingen liepen over haar lichaam, totdat ze weer op een warmere plek ging liggen. De brede, sterke takken van de eik boden haar dan misschien wel bescherming tegen de zon, maar de schaduwen van haar hart waren niet zo makkelijk weg te krijgen. Ze zuchtte. Het hielp ook niet mee als ze voortdurend bleef denken aan wat hij verkeerd deed. Hij kon er waarschijnlijk ook niets aan doen dat een van zijn wenkbrauwen scheef stond, zodat het altijd leek alsof hij een beetje spottend keek. Hoe vaak had ze er niet bij Sophy op aangedrongen mensen niet op hun uiterlijk te beoordelen? En nu maakte ze zichzelf juist daaraan schuldig. Ze zou op zijn minst haar best moeten doen op te kunnen schieten met deze man, aangezien hij het gezin van Eliza moest helpen voordat de volgende winter zou invallen.

Een gouden blad viel omlaag, dwarrelend, als muziek in de lucht. Ze plukte het uit haar haren, rekte zich uit en vouwde haar handen

achter haar hoofd. 'Heer, help de graaf alstublieft om hier het goede te doen.'

Ze tuurde naar de lucht, waar het gebladerte van de eik ruiste en zong, terwijl de twijfel en angst bleven knauwen aan de randen van haar ziel.

Na nog een onrustige nacht, gevolgd door een lang ochtendlijk gesprek over de staat van het landgoed met Johnson, dat hem ergens de indruk gaf dat er op een zorgvuldige manier bepaalde dingen voor hem werden verzwegen, ging Nicholas weer op pad, om zo zijn hoofd te legen en zijn gedachten op een rij te krijgen. Niets werkte zo kalmerend als paardrijden. Midnight draafde over een ruw pad langs de westkant van het meer en daarna door de bossen, waar her en der zelfs nog een grasklokje groeide.

Sommige delen van het plattelandsbestaan waren misschien toch niet zo afschuwelijk. Het landschap was best mooi, hoewel goed gezelschap dun gezaaid bleef. Hij liet Midnight stapvoets lopen. Hij was niet altijd zo'n kluizenaar geweest. In Londen zouden ze de suggestie zelfs weglachen. Maar de oorlog had hem harder gemaakt en zowel innerlijk als uiterlijk littekens achtergelaten. In Londen genoten ze dan misschien van zijn aanwezigheid, maar er was niemand die wist wat er werkelijk in hem omging, behalve Thornton. Misschien moest hij zijn oude kapitein eens schrijven en hem uitnodigen om langs te komen. Zijn gezelschap zou wel acceptabel zijn.

Midnight liep de weg op die naar het dorp voerde. Nicholas spoorde hem aan, de heuvel af en de krappe bocht om, totdat hij oog kreeg voor de tengere gestalte die hem tegemoet kwam, met in haar hand een mandje en met een hondje dat naast haar liep. Een plaatje dat hem op een vreemde manier raakte en steeds vertrouwder aanvoelde. Hij vertraagde. Om de een of andere reden zorgde de weerbarstige aversie van het meisje er alleen maar voor dat hij nog sterker verlangde naar haar goedkeuring. Of hij nu werd gedreven door een schuldgevoel of zich alleen maar uitgedaagd voelde, wist hij niet, maar op een dag zou hij ervoor zorgen dat ze naar hem zou glimlachen.

‘Goedendag, juffrouw Ellison.’

Ze keek omhoog. ‘Lord Hawkesbury.’

De hond begon weer kabaal te maken, vermoeiend als altijd. ‘Kan dat beest niet ophouden met zijn oorverdovende geblaf?’

Haar ogen werden kleiner. Ze wendde zich tot de hond en na een zacht commando werd hij stil.

Midnight briepte. Ze stapte verder naar achteren. Zo’n grote hekel kon ze toch ook weer niet aan hem hebben?

‘Is er iets mis?’

‘Nee, mijnheer.’

Hij liet Midnight iets dichterbij haar komen. Ze deinsde weer achteruit. ‘Weet u het zeker?’

‘Ik houd niet van paarden, meneer.’

‘U hoeft nergens bang voor te zijn.’

Ze wierp hem een ongelovige blik toe, maar hij voelde aan dat er angst schuilging achter haar opstandig geheven hoofd. Een schuldgevoel overviel hem toen hij zich herinnerde waarom ze er alle reden toe had om bang te zijn, en hij verzachtte zijn toon. ‘Bent u naar het dorp geweest?’

Ze knikte. ‘Mevrouw Foster, een van uw huurders, is al een tijdje ziek.’

‘Ik vertrouw erop dat ze snel herstelt.’

‘Ze zou aanmerkelijk sneller herstellen als haar huis beter zou zijn onderhouden.’

‘Dan moet ze het onderhouden.’

‘En op welke manier zou een arme weduwe precies haar huis moeten onderhouden?’ Haar grijze ogen flitsten. ‘De behuizing van huurders is úw verantwoordelijkheid, Lord Hawkesbury.’

‘Johnson zou in de gaten moeten houden...’

‘Ja, die baljuw van u zou wel meer dingen moeten doen.’

‘Ik zal ernaar kijken.’

‘Binnenkort, hoop ik.’ Haar stem werd vriendelijker. ‘Mevrouw Foster is een lieve dame, maar niet meer de jongste. Als ze nog een winter moet doorbrengen in dergelijke behuizing, kan dat weleens haar laatste worden.’

Terwijl ze wegliep, voelde hij het gewicht neerkomen op zijn schouders. Geweldig. Nog meer verantwoordelijkheid. Hij liet Mid-

nicht keren en volgde haar. ‘Ik geloof dat het zelfs in deze contreien niet gebruikelijk is dat jongedames onbegeleid op pad gaan.’

Ze haalde kort haar schouders op. ‘Dat is precies wat Lady Milton altijd tegen me zegt.’

‘Wat zou er gebeuren als iemand van plan was om u iets aan te doen?’

Ze keek hem schuin omhoog aan. ‘Om me bijvoorbeeld te ontvoeren en onteren?’

‘Juffrouw Ellison!’

‘Iedereen in deze streek kent me, en ik denk niet dat iemand het ook maar zou durven.’

‘U zou beter op uw woorden moeten letten. Zulke jonge meisjes horen niet zo grof te zijn.’

‘Zo jong ben ik niet, hoor. Ik ben drieëntwintig.’

Hij keek verbaasd. Door haar onbedorven uitstraling zag ze er jonger uit. ‘De jongedames die ik ken, praten niet zo grof.’

‘Maar zo’n jongedame ben ik niet, en u en ik kennen elkaar nauwelijks, dus ik hoef me niets aan te trekken van wat u vindt.’

‘Maar uw veiligheid!’

Ze haalde opnieuw haar schouders op. ‘Ik heb Mickey, die houdt me gezelschap. Ik heb daar geen mensen voor nodig.’

‘Dat beest?’ sneerde hij, terwijl de hond achter een vlinder aan door het weiland stuiterde.

Twee rode vlekken kleurden haar wangen. ‘Dat béést heeft tanden, dus oordeel niet over iets waarvan u geen verstand hebt.’ Ze draaide zich om en floot. ‘Mickey, kom.’

Zonder hem nog een blik waardig te keuren, ging ze verder met het beklimmen van de heuvel en liet ze hem door haar uitgesproken onafhankelijkheid achter in diepe frustratie en ongewilde bewondering.

Twee dagen later – nadat hij door zijn inmiddels dagelijkse strenge gesprek met zijn baljuw nodig weer een rit moest maken – was Nicholas door een kroes bier in de met klimop overgroeide Gouden Hen weer voldoende gekalmeerd om een wandeling door het dorp te maken, voor een hernieuwde kennismaking met de straten en de stenen gebouwen. St. Hampton Heath was best een mooi plaatsje,

met zijn kerkje met Normandische vierkante toren dat trots zijn plaats innam tegenover de groene brink. Er waren weinig winkels, maar kennelijk genoeg voor de behoeften van de dorpingen: de smederij, de houtwerkplaats, de wagen- en de schoenmaker, de apotheek en het dorpswinkeltje. De straten waren glad en gelijkmatig bestraat met natuursteen, de hanggeraniums sierden de vensterbanken en het heldergroene blad van de grote eiken rondom de brink leken te jubelen dat het zomer was, zoals ze dat al honderden jaren deden.

Het scherpe gefef van een hond bij de kerk trok zijn aandacht. De zware houten deuren stonden uitnodigend open. Op de een of andere manier namen zijn voeten hem onbewust mee naar het schemerige interieur van het portaal. Binnen in de kerk klonk het geluid van metaal. Hij fronste. Niemand zou toch zeker een van de weinige kostbare bezittingen van de kerk stelen? Dat kreeg je ervan als je de deur open liet staan, zodat iedereen gewoon maar naar binnen kon lopen! Meneer Ellison bedoelde het dan misschien goed, maar hij was veel te makkelijk van vertrouwen.

Hij gluurde om de hoek. Door de glas-in-loodramen lag er een gouden en roze gloed over de houten banken, wat meteen ook het enige licht in het middenschip was. In de schaduwen bij het altaar stond een gedaante, te ver weg om herkenbaar te zijn. De gedaante raakte de gouden liturgische voorwerpen aan en boog.

Hij zette een stap naar voren, klaar om de inbreker een reprimande te geven, toen de stilte werd doorbroken.

‘O kostbaar kruis, o wonder Gods...’

Zijn huid tintelde.

‘Waaraan de Prins der glorie stierf...’

Een wild bonken vulde zijn hart terwijl het prachtige gezang weerkaatste tegen de oude stenen.

‘Ik wil om U zijn zonder trots, ik acht verlies wat ik verwierf.’

Hij ademde uit. Hoe kon een kruis ooit leiden tot ook maar iets anders dan verlies? Hij schudde zijn hoofd. Het idee alleen al was absurd!

In plaats van het lied hoorde hij nu klotsend water. O...

Hij stapte achteruit en verliet haastig de kerk, terug naar het zonlicht. Gelukkig had ze hem niet ontdekt. Gelukkig had hij niets ge-

roepen! Hoe had hij kunnen uitleggen dat hij bezwaren had tegen het schikken van een bloemstuk, vooral als het de dochter van de predikant was die het deed? Hij voelde de zenuwtrek bij zijn lip weer opspelen. Hij twijfelde er geen ogenblik aan dat die aanvaring zou hebben geleid tot een ijzige glimlach van Lady Minaching!

De smid begroette hem, en pas nadat ze het nodige hadden uitgewisseld over zijn paarden zette Nicholas zijn wandeling voort. Hij passeerde een paadje langs het water toen een stem vanuit een open raam zijn oren bereikte.

‘Mevrouw Foster, hoe gaat het vandaag met u?’

‘Het is te doen, juffrouw Livvie.’

Hij bleef staan. Juffrouw Ellison had gezegd dat er een mevrouw Foster in een van zijn huurhuizen woonde. Als hij hier bleef staan, half onzichtbaar vanuit het huis, achter een boom vol zoetgeurende kamperfoelie met romige bloemen, kwam hij misschien meer te weten.

Er klonk een zucht, waarna de dunne, krakende stem verderging. ‘De baljuw was hier laatst en hij zei dat mijnheer de graaf zo snel mogelijk het nodige onderhoud zal uitvoeren.’

‘O! Nou, ik ben blij dat hij dat in ieder geval heeft gezegd.’

Een kortademig lachje. ‘Maar het is goed dat de graaf hier is.’

Stilte.

‘Vindt u ook niet, juffrouw Livvie? Het is goed dat de familie terug is.’

‘Mmm, ja, dat zal wel.’

Er kwamen rimpels in zijn voorhoofd.

‘Ik denk dat, nu-ie terug is, hij het misschien eens gaat doen.’

‘Het spijt me, mevrouw Foster. Wie gaat wat doen?’

‘Misschien zal de graaf ervoor zorgen dat die Johnson eindelijk eens mijn lekkende dak gaat aanpakken.’

‘Misschien.’

Hij fronste. De droge klank in de stem van juffrouw Ellison sprak boekdelen.

‘Het is me ook een naarling, die man.’

‘Zo zou ik hem nu ook weer niet omschrijven. Tenslotte kennen we hem eigenlijk nog niet echt.’

Er klonk nog een hees lachje. ‘Kennen wij Johnson niet?’

Een tel stilte. ‘O, het spijt me. Ik dacht dat u het had over...’

Nicholas’ frons werd dieper. Sloeg juffrouw Ellison hem zó laag aan?

‘Het is wel een knappe jonge vent, lijkt mij.’

‘Wie bedoelt u?’

‘Ja, de graaf natuurlijk!’

‘Mmm? O, ja, dat zal wel, ja.’

Hij glimlachte. Een compliment van juffrouw Ellison kreeg je niet cadeau.

‘Ik weet zeker dat ze hem in Londen alweer enorm missen.’

‘Ik weet zeker dat hij het ook mist. Ik betwijfel of hij hier lang zal blijven. Voor hem is het nauwelijks interessant genoeg wat ons hier in het dorp bezighoudt.’

Hij fronste en sloeg terwijl hij terugliep naar de smid met zijn rij-zweep een twijg van een bloeiende struik. Goed, hij kreeg zijn verdiende loon voor het afluisteren van een gesprek, maar dan nog...

Waarom leek het alsof juffrouw Ellison voor iedereen een vriendelijk woord overhad, behalve voor hem?

De volgende dag observeerde hij tijdens de kerkdienst opnieuw de mysterieuze verdwijning van juffrouw Ellison. En later kon hij er ook niets aan doen dat hij zag hoe een jonge man in de buurt van de jonkheer en Sophia geanimeerd stond te praten terwijl juffrouw Ellison luisterde.

Nicholas’ ogen werden kleiner. Het ventje – hoe oud was hij nou helemaal, hooguit eenentwintig – zag er niet slecht uit, op een opzichtige, enigszins protserige manier. Hij droeg zeker geen achteloos geknootte halsdoek. Zijn vest was versierd met weelderige gouden en roomwitte bloemen en zijn jas sloot perfect aan, hoewel hij vermoedde dat er een paar vullingen bij waren komen kijken. Aantrekkelijk, zeker, hoewel zijn nekomvang suggereerde dat hij over enkele jaren de rondingen van zijn vader zou krijgen.

Sir Anthony maakte plaats, en zijn ogen lichtten op toen Nicholas in beeld verscheen. ‘Goedemorgen, mijnheer. Wat een prachtige dag.’

Nicholas was het met hem eens. Sophia kwam dichterbij staan en

glimlachte naar hem, maar juffrouw Ellison was alweer ergens anders aan het praten met een jonge moeder die werd omringd door een schare kinderen.

Met moeite verlegde hij zijn aandacht weer naar de jonkheer, die verder praatte.

‘Mag ik u voorstellen aan mijn zoon Peregrine. Hij komt net terug van de universiteit.’

Er werden zuinige buiginkjes uitgewisseld. De jonge heer Milton keek hem onderzoekend aan en deed niet bepaald zijn best om dat te verbergen. ‘Mijnheer.’

Nicholas besloot beleefd te zijn. ‘Oxford of Cambridge?’

‘Cambridge.’

‘Aha. Zelf ben ik een Oxford-man.’

‘Mijnheer, wilt u ons vandaag vereren door met ons de maaltijd te gebruiken?’ zei Sir Anthony stralend. ‘We vieren kleinschalig dat Perry weer thuis is.’

Hij keek naar de gretige gezichten en was op geen enkele manier geneigd de uitnodiging te aanvaarden, tot hij een inval kreeg. Als hij te veel uitnodigingen van de plaatselijke bevolking bleef afslaan, zou dat hem de reputatie opleveren dat hij een trotse man was, en dan zou hij er nooit helemaal achter komen hoe het er op zijn landgoed werkelijk aan toeging. ‘Met alle plezier.’

Sophia klapte in haar handen. ‘Wat heerlijk! Het zal zo’n gezellig feestje worden. Lavinia komt ook.’

Hij wierp een steelse blik op de domineesdochter. Ze wendde haar koele blik af.

Hij glimlachte. Ineens leek de lunch iets aantrekkelijker.

Twee uur later, toen ook de laatste gang was verdwenen – net als de jonkheer en zijn vrouw, die even gingen uitrusten – kwam tijdens het gekwebbel aan tafel de suggestie aan de orde om een uitstapje te maken naar de nabijgelegen ruïne van een klooster. Hij leunde achterover in zijn stoel, terwijl Sophia en haar broer plannen zaten te maken.

‘Livvie, hoe zou jij het vinden om morgen te gaan picknicken? We kunnen Catherine ook uitnodigen.’

‘Het lijkt me een uitstekend idee. Ik hoop dat jullie veel plezier hebben.’

Sophia’s fraaie mond viel open. ‘Bedoel je dat je niet komt?’

‘Ik heb al een afspraak. Ik heb Eliza Hardy beloofd om bij haar op bezoek te gaan.’

‘Schaam je, Livvie! Laat je een pleziertje aan je voorbijgaan voor het zoveelste bezoekje aan een van je gekoesterde armen?’

‘Schaam je, Sophy.’ Juffrouw Ellison sprak op een vriendelijke toon. ‘Zou je willen dat ik mijn belofte aan een arm, moederloos meisje zou verbreken, alleen maar voor een paar uurtjes vermaak?’

Met een achteloos, gracieuw gebaar van zijn vingers opende Nicholas zijn snuifdoos. ‘Nu draaft u wel een beetje door, juffrouw Ellison.’

Haar gezicht kreeg een delicaat roze teint, maar ze zei niets.

‘Alsjeblijft, Livvie, bedenk je nou.’ Sophia greep haar vriendin bij de arm.

‘Jullie zullen mijn gezelschap heus niet missen.’

‘Jawel, hoor.’ Perry bloosde. ‘Ik weet zeker dat Eliza het niet erg vindt.’

‘Het spijt me, maar hoe kun jij weten wat zij erg vindt?’ De blik van juffrouw Ellison werd scherper, al bleef haar stem zacht.

‘Maar ze heeft je niet nodig,’ zei Perry klaaglijk.

‘En waardoor zou jij weten wat ze nodig heeft? Wanneer heb je haar voor het laatst gesproken? Als je haar op straat tegenkomt, keur je haar nauwelijks een blik waardig. Denk je dat ze geen aandacht verdiend heeft, alleen maar omdat ze arm en weerloos is?’

‘Ik, eh... Nee.’

‘Nee? Zo gedraag je je anders wel.’

Sophia rolde met haar ogen. ‘Livvie, ik zou willen dat je zulke dingen niet zo zwaar zou opnemen.’

Juffrouw Ellison fronste licht. ‘En ik zou willen dat mensen niet denken dat ze boven anderen verheven zijn, alleen maar omdat die mensen armer zijn dan wij. Het zijn gewoon mensen, met dezelfde gevoelens en dromen als iedereen die zo gezegend was om terecht te zijn gekomen in een leven met meer privileges.’

Nicholas snoof. ‘Toch zeker niet dezelfde dromen.’

Haar grijze ogen flitsten. ‘Ik kan niet voor iedereen spreken, maar

ik geloof zeker dat de dromen van de meeste mensen met elkaar overeenkomen.'

'En die zijn...?'

'Liefhebben en geliefd zijn, en het gevoel hebben dat je een doel hebt in de wereld.'

'En dat baseer je op je jarenlange ervaring en observaties?'

'Niet alleen op die van mij, mijnheer, maar op die van mensen die langer hebben geleefd dan ik.'

Ze keek hem recht in het gezicht. 'Geloof je niet dat het waar is? Wilt u niet worden aanvaard en gewaardeerd, en weten dat uw leven een doel en betekenis heeft?'

Haar woorden raakten zijn hart als een hamer een aambeeld en maakten hem sprakeloos. Hoe kon zij iets afweten van de doelloze staat van zijn hart?

'Ik wil juffrouw Hardy niet het gevoel geven dat ze er niet toe doet, alleen maar doordat ze arm is. Ze is mijn vriendin en ik heb haar mijn woord gegeven.'

Sophia zuchtte. 'Jij ook altijd met je woorden.'

Nicholas zei fel: 'Ik krijg de indruk dat juffrouw Ellison er hoogstaande principes op na houdt, waar niemand aan mag morrelen.'

Heldergrijze ogen keken hem onderzoekend aan. 'Uit dié opmerking krijg ik de indruk, mijnheer, dat u er geen probleem mee hebt om uw principes te laten afhangen van uw opwellingen en verlangens.'

Hij voelde de warmte langs zijn nek omhoog kruipen. 'Uw woorden zijn zeer ongemanierd, juffrouw Ellison.'

Ze bloosde. 'Misschien. Maar als ik zeg dat ik iets zal doen, dan doe ik het tenminste.'

Zijn schuldgevoel flitste door hem heen bij de herinnering aan hun vorige gesprek. 'Ik heb gezegd dat ik de huurwoningen zou inspecteren, en dat zal ik ook doen.'

Haar uiterst lichte frons verraadde dat ze het betwijfelde. 'En ik heb gezegd dat ik Eliza morgen een bezoek zou brengen, en dat zal ik ook doen.' Ze keerde zich om en glimlachte naar Sophia. 'Je moet me excuseren. Het was heerlijk, maar Hettie, onze meid, is ziek geworden, en ik moet helpen de maaltijd van vanavond voor te bereiden.'

‘Ik rijd je wel naar huis.’ Perry stond op, met een glans in zijn ogen die elke keer verscheen zodra juffrouw Ellison zijn kant op keek.

‘Dank je, maar dat hoeft echt niet.’ Haar koele glimlach was weinig uitnodigend.

‘Maar ik zou het een eer vinden.’

‘Dank je, Perry, maar ik heb echt even een wandeling nodig om die magnifieke maaltijd te verwerken.’

‘Ik zal je begeleiden.’

‘Dank je, maar dat is niet nodig.’

‘Maar...’

‘Denk je dat juffrouw Ellison niet in staat is om zelf naar huis te lopen?’ Nicholas leegde zijn wijnglas en keek de vermoeiende salonheld aan.

‘Nee.’

‘Ben je bezorgd over haar veiligheid?’ Hij zette het glas op tafel. ‘Ik weet uit zeer betrouwbare bron dat niemand het in zijn hoofd zou halen om juffrouw Ellison te ontvoeren en ontëren.’

Sophia hapte naar adem en haar broer zei verontwaardigd: ‘Mijnheer!’, maar dat verbleekte allemaal volledig bij het lichte kuiltje dat in de buurt van juffrouw Ellisons mond verscheen.

Hij boog zijn hoofd in de richting van de broer en zus. ‘Mijn nederige excuses.’

Nog net ving hij de geamuseerde blik op in de ogen van juffrouw Ellison voordat ze zich nogmaals excuseerde bij Sophia, kort boog naar de gasten en de kamer verliet.

Hij wendde een belangstellende houding voor, maar de sfeer in de ruimte was verdwenen. Na nog een kwartier vol beleefde gesprekken over niets, excuseerde hij zich en vertrok. Hij haalde haar in toen ze nog maar een paar passen was verwijderd van de twee kerselaren die het begin markeerden van de oprijlaan naar het huis van de familie Ellison. Haar hoed bungelde aan de linten en haar haren golfd en onder haar mutsje naar beneden, terwijl ze in gedachten verzonken naar de bomen staarde.

Hij trok aan de leidsels om Midnight te laten stilstaan. ‘Juffrouw Ellison, het doet me deugd te zien dat u al bijna thuis bent.’

‘Zoals u ziet.’ Ze maakte spottend een buiging.

‘U bent onderweg geen ontvoerders of gemaskerde bandieten tegengekomen?’

‘Verrassend genoeg niet, nee. Net als de honderden keren dat ik deze route al gelopen heb, trouwens.’ Ze bukte om een paar mooie gele bloemen te plukken die langs de weg groeiden.

‘De jonge Milton lijkt een oogje te hebben op een bepaalde jongedame.’

Ze kwam overeind, met roze wangen. ‘Perry heeft misschien een oogje op me, maar zijn moeder let er wel op dat hij zal trouwen met iemand die heel wat meer te bieden heeft dan alleen wat muzikale vermogens.’

‘Het lijkt je niet heel erg te deren.’

‘Nee. Maar goed, ik moet de man nog ontmoeten op wie ik een oogje heb.’ Met een gelaatsuitdrukking die je alleen maar kon beschrijven als een grimas keek ze weg en wandelde ze doelgericht de oprijlaan op.

Hij keek toe hoe haar tengere postuur bij hem vandaan liep. De ergernis prikkelde in zijn hart. Hij tikte tegen Midnights flanken en reed weg.

Ze huiverde. Iemand had de deuren van de sacristie open laten staan, waardoor er een kille tocht door het kerkgebouw waaide. Lavinia dook dieper weg in haar sjaal, terwijl haar vader doorging met zijn preek.

‘Onze Heer heeft gezegd: “Vergeef, en u zult zelf ook vergeving ontvangen.” Iedere week spreken we het Onze Vader uit, en zeggen we tegen God: “Vergeef ons onze schulden, zoals ook wij onze schuldenaren vergeven.” Maar ik stel u deze vraag: willen we werkelijk dat God ons vergeeft zoals wij anderen vergeven?’

Lavinia slikte. Nee, dat wilde ze niet.

‘Denk u eens heel kort in dat onze hemelse Vader ons werkelijk zou vergeven zoals wij denken dat we anderen vergeven. Zou Hij dan bepaalde zonden kwijtschelden die wijzelf niet zo belangrijk vinden, zoals roddel of leugen, en zich vooral richten op de zonden die wij zwaar aanrekenen, zoals moord of lust?’

De kerk hield collectief de adem in. Had papa ooit eerder in de dienst gesproken over lúst? Zijn preek gaf deze week in ieder geval geen aanleiding om in slaap te vallen. Ze weerstond de neiging zich om te draaien en naar de gelaatsuitdrukking van de graaf te kijken. Ze had hem deze week niet gezien. Volgens de geruchten was hij weer naar Londen gereisd. Voor een knipbeurt!

‘Dat is hoe wij oordelen, toch? Hoe vaak nemen we anderen hun zonden kwalijk, of dat nu onbeduidende, ingebeelde misstappen zijn of ernstige gerechtelijke dwalingen, en staan we tegelijk toe dat onze eigen zwakheden ontsnappen aan onze beschuldigende vingers? Dank God dat Hij weet dat we slechts zwak vlees zijn. Dank God dat Zijn vergeving volledig is.’

Ze knikte en strekte subtiel haar rugspieren, die stijf waren van het harde werken in de tuin, gisteren, in de veilige wetenschap dat ze ongezien bleef dankzij het gordijn dat haar plekje bij het pijporgel afschermdde.

‘Maar laten we, als we God danken voor Zijn vergeving, onszelf niet al te snel vergiffenis schenken. Laten we ons bewust zijn van de momenten waarop we vergeving moeten opbrengen voor anderen, en geen ruimte moeten bieden aan onze gekrenkte gevoelens. Als we niet vergeven, teren we langzaam weg, wordt onze ziel vergiftigd en wordt ons hart hard tegenover God en tegenover anderen. Maar als we niet aarzelen om ieder delict en alles wat ons wordt aangedaan te vergeven, dan wordt ons hart zachter en ontvankelijker voor Gods liefde, totdat we zijn als onze Verlosser, die in staat was om de gehele mensheid te vergeven, terwijl Hij aan een kruis hing.’

Papa leunde vragend tegen de rand van de kansel. ‘Laten we niet van anderen verwachten dat ze eerst berouw hebben voordat wij onze vergeving aanbieden. We weten dat we allemaal zondaars zijn en Gods vergeving nodig hebben. “Christus is voor ons gestorven toen wij nog zondaars waren.” Laten wij dus net zo doen, door anderen te vergeven, zoals God de hele mensheid heeft vergeven, nog voordat de mensheid Hem daarom vroeg. Door zo te doen, zijn we vertegenwoordigers van Christus en van Zijn vrede. Laten we bidden.’

Lavinia boog haar hoofd, terwijl de emoties in haar rondtolden. Ja, ze wilde vergeven. Ja, ze wist dat haar ziel verstrikt zou raken als ze niet zou vergeven. Maar iets in haar binnenste stond er nog altijd op om de graaf ‘het spijt me’ te horen zeggen.

Tegen haar, niet tegen haar vader.

Ze gluurde over haar schouder langs het gordijn en zag dat de graaf recht voor zich uit zat te staren en totale verveling uitstraalde.

Ze sloot haar ogen, haar vingers verstrengeld. Hoe was het mogelijk dat papa’s boodschap niet op hem overkwam? Hoe kon hij daar zo onbewogen zitten? Ze vocht om haar gedachten weer te richten op de hemel, terwijl de welluidende stem van haar vader verderging. *Hemelse Vader, ik worstel er echt mee. Ik voel hardheid in mijn hart jegens hem. Ik weet dat mama niet door zijn schuld om het leven is gekomen, maar een deel van mij wil nog altijd dat hij zijn verantwoordelijkheid ervoor neemt. Het spijt me. Vergeef me alstublieft, en help me anderen te vergeven, inclusief hem.*

Na het slotlied liet ze zich van haar bankje glijden en trof ze tante Patience aan, die er uitgeput uitzag. ‘Hoe hebben de kinderen het vandaag gedaan?’

‘Ik geloof dat ze de voorkeur geven aan hun jongere juf.’ Tante Patience fronste. ‘En ik geloof dat ik er ook de voorkeur aan zou geven als ze hun jongere juf zouden hebben.’

‘Ze kunnen wel een beetje vermoeiend zijn, dat is waar. Maar het is voor een goed doel.’

‘Nog een goed doel van juffrouw Ellison?’

Lavinia zuchtte diep vanbinnen. ‘Lord Hawkesbury.’ Ze keek om, recht in zijn sardonische gezicht. ‘Wat enorm gezellig.’ Te laat herinnerde ze zich haar eerdere gebed.

Een glimlach speelde op zijn lippen. ‘Blijkbaar is het plezier geheel mijnerzijds. Dames.’ Hij boog zijn hoofd naar haar tante en wilde weglopen.

‘Lord Hawkesbury.’

De graaf verstijfde, sloot even zijn ogen en draaide zich om. ‘Meneer Ellison.’

‘Ik vertrouw erop dat u het onderwerp van de preek vandaag iets levendiger vond.’

‘Ik ben bang, mijnheer, dat ik die vraag niet kan beantwoorden zonder mezelf erbij te betrekken.’

Tante Patience kon nog net een stugge lach opbrengen. ‘U klinkt alsof u aardig geschoold bent in de kunst om uzelf er niet bij te betrekken.’

‘Rustig aan, Patience,’ zei papa. ‘Maak het onze gast niet te lastig.’

‘Onze gast?’ Lavinia keek de graaf fronsend aan, en hij glimlachte ondoorgrondelijk terug.

‘Meisje, ben ik vergeten het je te zeggen?’ zei papa vriendelijk. ‘Ik denk het. Afgelopen week heb ik Lord Hawkesbury gevraagd de maaltijd met ons te delen. Ik weet zeker dat hij het gezelschap en onze eenvoudige keuken zal waarderen.’

Als ze afging op de blik van de graaf wist ze dat nog niet zo zeker, maar met zijn manieren was niets mis. ‘Ik kan me niets beters indenken.’

‘Daar twijfel ik niet aan.’

Het wrange antwoord van haar tante gaf aanleiding tot alweer zo’n mysterieuze glimlach, die Sophy zou doen zwijmelen, maar die Lavinia zelfingenomen en vervelend vond. Ze streek haar jurk glad. Ze

had hem dan misschien vergeven, maar ze zou níét nalaten hem te blijven herinneren aan zijn verantwoordelijkheden voor de armen. Ze wisselde een blik uit met haar tante en glimlachte vanbinnen. De blik op het gezicht van tante Patience zei haar dat zij dat evenmin zou nalaten.

De lunch bleek verrassend aangenaam. De opstandige lichaamshouding van de beide vrouwelijke familieleden suggereerden dat hij zich niet zomaar zou kunnen ontspannen, maar Nicholas merkte dat hij zich best op zijn gemak voelde. De eetkamer was eenvoudig gemeubileerd en het eten was, zoals beloofd, gewoontjes: een pastei van ham en eieren en een gebakken kip, begeleid door een assortiment aan groenten, en gestoofde appels met stevige room. Maar het was eerlijk eten, smakelijk ook, misschien nog wel meer nadat de predikant had opgemerkt dat zijn dochter de groenten uit hun eigen tuin had geplukt en de appels gisteren nog had bereid. Hij verborg een glimlach bij de gedachte dat Lady Minaching een taart had gebakken voor een schepsel als hij.

Maar een snelle blik naar de andere kant van de tafel openbaarde geen uitgesproken aversie in die stormachtige zilveren ogen. Voor de verandering leek ze de minaching van zich te hebben afgezet. In plaats daarvan leek ze nadenkend, met een frons, alsof ze hem de maat nam, en daarom deed hij wat hij kon om in de smaak te vallen.

‘Ik moet u bedanken voor uw vriendelijke uitnodiging voor vandaag. De maaltijd zou bij een koning niet hebben misstaan.’

‘U overdrijft enorm,’ zei juffrouw West.

‘Zeker niet, het moet maanden geleden zijn dat ik zo van een maaltijd heb genoten. Na mijn tijd op het vasteland heb ik ontdekt dat ik me niet meer zo sterk aangetrokken voel tot sausjes en zoetigheden. Ik geef sterk de voorkeur aan de Engelse keuken.’

Juffrouw Ellison keek verbaasd, waarbij haar wenkbrauwen een beetje leken te dansen.

Hij trof haar blik en zag de vragen tintelen in haar ogen, maar ze hield die roze lippen stijf op elkaar. Hij glimlachte.

‘En waar hebt u gediend?’

Hij wendde zich tot meneer Ellison en schetste zijn tijd in Spanje in eenvoudige bewoordingen.

‘U gaf leiding aan een bataljon, de Twaalfde Lichte Dragonders, meen ik? Was u betrokken bij de slag om García Hernández?’

‘Ja, dat klopt.’ Nicholas verschoof in zijn stoel. ‘Ik moet toegeven dat u me verrast, mijnheer. Afgaande op uw woorden van vanmorgen had ik gedacht dat u meer geïnteresseerd zou zijn in vrede dan zo op de hoogte van de oorlog.’

‘Ik geloof dat we eigenlijk allemaal de voorkeur geven aan vrede, denkt u ook niet?’ De ogen van de predikant twinkelden. ‘Misschien zou u niet zo verrast zijn als u afwist van de gretige interesse van mijn dochter en schoonzus. We hebben menige lange discussie gevoerd over Wellingtons tactieken, en met name over de voordelen van belegering.’

Het werd warmer in de kamer. Hij nipte van zijn water en bestudeerde het met rozen versierde ornament.

‘Wat zonde van de slag bij Burgos,’ droeg juffrouw West bij vanaf haar uiteinde van de tafel. ‘Was u betrokken bij die situatie?’

Hij knikte stijfjes. Met zijn hand omklemde hij de steel van zijn glas, terwijl de herinneringen weer in al hun lelijkheid omhoogkwamen. De kou, de onophoudelijke regen. De kreten van mannen om een hap eten. Hoe ze snakten naar adem voordat ze weggleeden uit deze wereld. Zijn mannen. Zijn mannen, voor wie hij tekortgeschoten was.

Zijn maaltijd lag hem te zwaar op de maag. Hij slikte de bittere smaak in zijn mond weg. ‘Te veel goede mannen zijn omgekomen voor zo goed als niets.’

Hij keek op en trof de blik van juffrouw Ellison, wier ogen niet langer vragend stonden, maar zacht en vol sympathie. Er leek een soort golf van onmetelijke vriendelijkheid, diep, intens en oprecht, van haar uit te gaan, die aan hem trok, die warmte schiep tussen zijn hart en het hare, zoals de branding naar de kust stroomde.

Ze leunde iets voorover. ‘Ik zou denken dat de dood van zo veel mannen zwaar zou wegen op de schouders van één man, hoeveel er ook tegenover zou staan.’ Zijn keel kwam helemaal dicht te zitten toen ze rustig haar zin afsloot: ‘Ik heb met u te doen, mijnheer.’

Hij knikte opnieuw.

Stilte vulde de kamer enkele ogenblikken, totdat juffrouw West opmerkte: 'Ik betreur het ook omdat ik Burgos een erg mooie stad vond.'

Dit leidde tot een prettiger gesprek over de voordelen van Spanje ten opzichte van Portugal. Ze vergeleken hun reiservaringen en de stemming werd luchtiger toen het gesprek versprong naar onderwerpen zoals politiek, kunst en eten. Weer helemaal op zijn gemak wendde Nicholas zich tot zijn gastheer. 'Ik hoopte eigenlijk dat u een klein mysterie voor me kunt oplossen. Ik vroeg me af waar juffrouw Ellison heen gaat als ze de kerk verlaat tijdens de dienst?'

'Waarom?' De directe blik van juffrouw Ellison was op geen enkele manier koket. 'Ik zie niet in waarom u ook maar enige interesse zou hebben in wat ik doe en laat.'

'Is dat zo, lieverd?' Juffrouw West had het tegen juffrouw Ellison, al was haar blik op hem gericht.

Hij voelde zijn wangen warm worden. 'Waar het mij alleen om gaat, is dat ik niet veronderstel dat de dochter van de predikant toestemming heeft om zomaar uit de dienst te vertrekken.'

Juffrouw Ellison haalde haar schouders op. 'We doen een poging om een soort zondagsschool op te zetten.'

Hij keek verbaasd.

'Veel van de dorpelingen kunnen het zich niet veroorloven om hun kinderen naar school te sturen, ofwel omdat het te duur is, ofwel omdat ze moeten werken. We hopen dat we ze kunnen leren lezen en een beetje wiskunde kunnen bijbrengen, en ze zo kunnen voorbereiden op het leven en iets kunnen leren over God.'

'Nee maar! Ik deel de maaltijd met reformisten.'

Meneer Ellison lachte. 'Het idee was afkomstig van Lavinia.'

Ze kreeg een kleur. 'Meneer Robert Raikes uit Gloucester kwam met het idee. Veel dorpen proberen zijn plan uit.' Ze wendde zich tot Nicholas. 'De wereld is aan het veranderen. Fabrieken nemen de plaats in van boerderijen. Het is belangrijk om onze kinderen toe te rusten met de vaardigheden die ze nodig hebben voor de toekomst.'

'Ik kan wat u doet alleen maar toejuichen.' Hij hief zijn waterglas – hier dronk men geen wijn – en zag hoe haar wangen weer die mooie roze kleur kregen.

‘Wees eerlijk.’ Juffrouw West leunde voorover. ‘U kunt ons niet zomaar laten geloven dat u dat werkelijk meent.’

‘Verklaar u nader?’

‘Het is voor u alleen maar voordelig als mensen blijven zoals ze altijd al zijn geweest. Landgoederen als dat van u hebben altijd mensen nodig om op de boerderijen te werken. Als ze worden opgeleid en vertrekken, zit u zonder.’

‘Maar als juffrouw Ellison gelijk heeft en ze hoe dan ook vertrekken, waarom zou ik er dan bezwaar tegen hebben dat ze worden opgeleid? Bovendien heb ik veel liever te maken met iemand die in staat is om helder te redeneren en communiceren. Het gevaarlijke is juist om te vertrouwen op mensen zonder zulke vermogens.’

Terwijl meneer Ellison zijn instemming mompelde, wisselde zijn dochter een blik uit met haar tante. Was het alleen zijn inbeelding, of hoorde hij tussen de regels door de naam ‘Johnson’?

Juffrouw Ellison wendde zich tot hem. ‘Dus u staat achter onze school?’ Haar mondhoeken krulden op en er verscheen een kuiltje in haar wangen.

‘Nou... Ja.’

‘En u zou ook staan achter de oprichting van een fatsoenlijke dorpsschool?’

‘Ik...’

‘Kom op, Livvie. Je moet die arme man niet zo plagen.’ De predikant glimlachte. ‘Ik weet zeker dat hij allerlei andere zaken aan zijn hoofd heeft.’

Het gesprek ging vlotjes verder en de gewiekste opmerkingen deden hem terugdenken aan zijn tijd in Oxford, terwijl het gezin van de dominee praatte over de oogst, muziek, boeken en gezondheid. De hervormingsgezinde neigingen van de dames staken weliswaar af en toe de kop op, maar dat maakte het gesprek alleen maar stimulerender. Juffrouw Ellison was in ieder geval allerm minst karakterloos.

‘Ik heb Bess Thatcher vandaag gemist in de kerk,’ zei ze met een frons. ‘Ik denk dat ze te druk was met de zorg voor haar zieke kinderen.’

‘Hoogstwaarschijnlijk, lieverd,’ zei meneer Ellison. ‘Ga je morgen even bij hen langs?’

Ze knikte en zei, met een blik op Nicholas: ‘Ik weet zeker dat gezinnen zoals de familie Thatcher sneller ziek worden door de slechte huizen waar ze in wonen.’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Het zit ook wel in de aard van bepaalde families om ziekelijk te zijn.’

‘Het kan wel in hun aard zitten, als die familie al generaties lang in hetzelfde slechte huis heeft gewoond. Maar daar kunt u zich vast geen voorstelling bij maken, of wel, mijnheer?’

‘Lavinia...’

Ze negeerde het vriendelijke protest van haar vader en keek onverzettelijk. ‘Ik weet zeker dat het lijkt op wat er staat in het Bijbelboek Leviticus, over melaatsheid in de muren. Ik heb er het een en ander over gelezen en ik geloof dat er sporen van ziekten zijn die zelfs in de muren van een huis kunnen gaan zitten. En als mensen worden gedwongen om te wonen in een donker, vochtig, klein huis, wat kunt u dan anders verwachten dan dat ze vaak ziek worden?’

Hij keek verbaasd. ‘Misschien zouden ze kunnen verhuizen.’

Ze keek nog verbaasder. ‘Maar natuurlijk! De perfecte oplossing.’ Haar blik kreeg iets venijnigs. ‘En in welk van hun vele andere huizen zouden ze het best kunnen gaan wonen, denkt u?’

‘Ik ging ervan uit dat men de infectie wel zou kunnen uitroeien met een goede schoonmaakbeurt en een flinke lik verf.’

De predikant leunde voorover. ‘Jawel, maar ziekte kan zijn als een zonde. Het maakt niet uit hoe hard je probeert om hem te verstoppen, toch vindt hij altijd een manier om weer naar boven te komen, ongeacht wat we proberen.’

De familie Ellison knikte collectief, alsof ze dit gesprek al vele malen eerder hadden gevoerd.

‘De enige manier waarop we het probleem kunnen aanpakken, is als we het oude afbreken en iets nieuws maken. Zoals onze Heer heeft gezegd: je kunt geen nieuwe wijn in oude zakken doen...’ De predikant knikte bijna afwezig.

Juffrouw Ellison keek liefdevol naar haar vader. ‘Papa, we hadden het over de staat van het huis van de familie Thatcher, en dat groot onderhoud hoognodig is.’

‘Aha, maar geen huis heeft groot onderhoud harder nodig dan het hart van een mens.’

De woorden sloegen in als een bom. Het hart van een mens onderhouden? Had meneer Ellison het over hem? Hij verstijfde.

‘Lord Hawkesbury, mijn excuses. Ik wilde u geen ongemakkelijk gevoel geven.’

‘Nee, inderdaad.’ De stem van juffrouw Ellison was zachtaardig. ‘We zouden onder geen beding willen dat u in verlegenheid wordt gebracht door iets dat wij doen of zeggen.’ Het kuiltje was verdwenen, net als de lichtjes in haar ogen.

Nicholas slikte. De maaltijd smaakte ineens nergens meer naar, het gesprek leek oppervlakkig en zijn aanwezigheid overduidelijk ongewenst.

Zo snel hij kon, excuseerde hij zich en vertrok, terwijl in de lucht de donkere wolken zich samenpakten.

Regency 1

bruiden

VOORBIJ EEN PIJNLIJK VERLEDEN VOL
VOORORDELEN... LIGT DE TOEKOMST

De nieuwe eigenaar van Hampton Hall houdt de gemoederen van de inwoners van St. Hampton Heath flink bezig. Alleen domineesdochter Lavinia Ellison blijft onberoerd. Zij zorgt voor de armen en de zieken, en de zevende Graaf van Hawkesbury valt daar bepaald niet onder. Door zijn weigering om zijn verantwoordelijkheden serieus te nemen of zijn gezicht te laten zien in de kerk, weet ze zeker dat hij net zo arrogant en roekeloos is als zijn broer – door wiens schuld Lavinia de belangrijkste persoon in haar leven is verloren.

Lavinia weet niet dat graaf Nicholas Stamford ondertussen gebukt gaat onder schuldgevoel, zowel vanwege zijn eigen daden als die van zijn broer. Wanneer Lavinia en hij elkaar ontmoeten, maakt ze indruk op hem met haar vreemde mengelmoesje van intellectuele meningen, onbesuisd gedrag en engelachtig stemgeluid. Het onmogelijke blijkt mogelijk: hij begint om haar te geven.

Lavinia houdt Nicholas op afstand, tot een schandaal hen dwingt om hun pijnlijke verleden achter zich te laten en nader tot elkaar te komen. Maar dan ontdekt Lavinia een familiegeheim dat alles op zijn kop zet.

ISBN 978 90 297 2812 6

KOK

www.kok.nl | NUR 342